

BIBELSK

TRO

1

 /2015

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

24. årgang

www.bibelsk-tro.no

I dette nummeret:

- Guds faste grunnvoll står
- Tenk på din skaper i din ungdomsdager!
- Underholdning eller kristen oppbyggelse

PÅ BIBELENS STIFTELSE GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord - slik det opprinnelig ble gitt - er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), avd.leder Olav Stokka, tømrer Jostein Vedøy og eiendomsmegler Edvard Jekteberg.

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, tømrer Magne Sunde, pensjonert prosjektleder Livar Wetteland.

Rådet:

Pensjonert lastebilsjåfør Tor Landro, pensjonert lektor/cand. theol. Arvid Joramo, næringsdrivende Eivind Nilsen, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland, byggmester Bernhard Sunde, pensjonert stålverksarbeider Kjell Magnor Kvalvåg.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, adjunkt Gunnar Holth, tidl. kretssekretær Erik Høiby, rektor Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Endre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø.

BØNNEVAKT FOR NORGE

Ønsker dere bønnesedler tilsendt, skriv til:

Bønnevakt for Norge,
Postboks 264,
4367 Nærbø

**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig
tidsskrift på evangelisk-
luthersk grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 264, 4367 Nærbo
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafrsfjord
Postgiro: 0530.04.87884
Bankgiro: 3290.07.77786
Dansk postgiro:
1199 250-9350
Svensk postgiro:
106 4551-3

Kasserer: Edvard Jekteberg
Tlf: 51 55 02 48

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Tlf: 51 68 90 31

*Redaksjonen er ansvarlig for
alt som kommer fram i leder-
spalten.*

*Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke
alle disse, men er ansvarlig
for at ikke noe bryter
med stiftelsens formål og
grunnlag. Unntak fra dette
kan være ytringer i klipp- og
leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Rune Hegle

Trykk: Gunnarshaug Trykkeri
Tlf: 51 82 62 07

Guds faste grunnvoll står	
<i>Leder. Av Eivind Gjerde</i>	4
Kraften i Lammets blod	
<i>Andakt. Av Hans Erik Nissen</i>	6
Det gryr mot dag	
<i>Sang. Av Ukjent forfatter</i>	7
Født av Gud	
<i>Bokklipp. Av Sven Foldøen</i>	8
Min kristendom eller min Kristus	
<i>Bokklipp. Av Hans Erik Nissen</i>	9
Den reformatoriske gjenoppdagelse	
<i>Bladklipp. Av Arne Helge Teigen</i>	10
Tenk på din skaper i din ungdomsdager!	
<i>Bibelforum. Av Olav Hermod Kydland</i>	12
Underholdning eller kristen oppbyggelse	
<i>Søkelys på arbeidsmåter. Av Eivind Stensland</i>	16
Feltropet	
<i>Bokklipp. Av Mia Hallesby</i>	20
Når naturen kommer i ulage	
<i>Nettklipp. Av Ragnar Andersen</i>	21
Kirkevalget i september 2015	
<i>Aktuelt emne. Av Olav Hermod Kydland</i>	22
Hvordan møter vi ondskapens åndehær?	
<i>Bokklipp. Av Øivind Andersen</i>	23
Antinomisme	
<i>Søkelys på forkynnelsen. Av Gunnar Nilsson</i>	24
Misjon - Økumenikk og Den norske kyrkja	
<i>Bladklipp. Av Johannes Kleppa</i>	28
Falske profeter	
<i>Bokklipp. Av Dag Risdal</i>	29

***Skriv deg, Jesus på mitt hjerte, du min konge og min Gud,
at ei lyst, ei heller smerte, deg formår å slette ut!
Denne innskrift på meg sett: Jesus ifra Nasaret,
den korsfestede, min ære og min salighet skal være.***

(Thomas Kingo 1689. Nr 920 i Sangboken.)

Neste nummer av Bibelsk Tro kommer i mars.

Guds faste grunnvoll står

AV EIVIND GJERDE

”Men Guds faste grunnvoll står, og har dette segl: Herren kjenner sine! – og: Hver den som nevner Herrens navn, skal avstå fra urett”. (2 Tim 2,19)

Paulus sitt andre brev til sin unge venn og medarbeider Timoteus, er kalt for hans ”svanesang”. Brevet er hans åndelige testamente til sin arvtager Timoteus. Paulus og Timoteus hadde et nært forhold. Paulus hadde hjulpet han til å ta imot frelsen i Jesus Kristus. Derfor kalte han ham for sin ekte sønn i troen (1 Tim 1,2). Paulus hadde brukt sin unge venn i tjenesten for evangeliet. Timoteus hadde fått et kall fra Paulus om å bli i Efesus for å veilede de troende der (1 Tim 1,3), og Paulus bad han om å kjempe troens gode strid (1 Tim 1,18; 6,12).

I sitt åndelige testamente gir Paulus Timoteus en lang rekke med formaninger og oppmuntringer. Vi nevner disse: Han ber Timoteus om igjen å opptenne den Guds nådegave som er i ham ved hans håndspåleggelse (2 Tim 1,6), at han tar vare på den fagre skatten som er betrodd ham ved Den Hellige Ånd som bor i ham (2 Tim 1,14), at han blir sterk ved nåden i Kristus Jesus (2 Tim 2,1), at han lider ondt sammen med apostelen som en god Kristi Jesu stridsmann (2 Tim 2,3), at han kommer Jesus Kristus i hu. Han som er oppreist fra de døde, av Davids ætt, etter mitt evangelium (2 Tim 2,8), at han legger vinn på å kunne framstille seg for Gud som en som, holder prøve, en arbeider som ikke har noe å skamme seg over, en som på rett måte utdeler sannhetens ord (2 Tim 2,15), at han flyr fra ungdommens lyster og jager etter rettferdighet, tro, kjærlighet og fred med dem som påkaller Herren av et rent hjerte (2 Tim 2,22), at han viser fra seg de tåpelige og uforstandige stridsspørsmål, for de føder bare strid (2 Tim 2,23), at han blir i det som han har lært av apostelen gjennom De hellige skriftene, som

kan gjøre vis til frelse ved troen på Kristus Jesus (2 Tim 3,15), at han forkynner Ordet, er rede i tide og utide, overbeviser, irettesetter og trøster med all tålmodighet og lære og til sist formaner apostelen ham til å lide ondt, gjøre en evangelists gjerning og fullføre sin tjeneste (2 Tim 4,5). Alt dette var i sannhet et åndelig testamente!

Paulus vet at han er ved sin livsreises ende. Han er i fengsel og avventer tålmodig sin skjebne. Derfor skriver han senere i brevet: *”For jeg blir alt ofret, og tiden for min bortgang forestår. Jeg har stridd den gode strid, fullendt løpet, bevart troen. Så ligger nå rettferdighetens krans rede for meg, den som Herren, den rettferdige dommer, skal gi meg på den dag – ja, ikke bare meg, men alle som har elsket hans komme”* (4,6-8).

Timoteus må ha kjent på en frykt med tanken på at sin åndelige far og veileder, Paulus, snart skulle dø. Han ville bli etterlatt i en skremmende og faretruende verden. Slik kan vi se for oss at Timoteus kan ha tenkt, men i fortvilelsens stund ble trøsten uendelig dyrebar. Midt i alle de tankene som Timoteus må ha gjort seg, da han fikk det andre brevet fra Paulus sin hånd, lyder det med triumf: Men Guds faste grunnvoll står!

Hva menes med grunnvoll her? Begrepet grunnvoll blir brukt i ulike sammenhenger. Grunnvoll betyr det samme som fundament. I sin ytterste konsekvens er den treenige Gud med Faderen, Sønnen og Ånden den grunnvollen som vi bygger hele vårt liv og tro på: *”Når en storm farer fram, så er den ugudelige ikke mer. Men den rettferdige har en evig grunnvoll”* (Ord 10,25). Den evige grunnvollen må her være Gud. I 1 Korinterbrev blir Jesus Kristus kalt for grunnvollen: *”For ingen kan legge en annen grunnvoll enn den som er lagt, det er Jesus Kristus”* (3,11). Han er den som

har frelst oss med sitt dyrebare blod. Vi skal få bygge vårt liv som frelste syndere på hans sterke, trofaste og nådefulle person. Han er den eneste Frelser og eneste vei til Gud og det evige livet. Begrepet grunnvoll blir videre brukt om apostlenes og profetenes lære og forkynning: *"Så er dere da ikke lenger fremmede og utlendinger, men dere er de helliges medborgere og Guds husfolk, bygd opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, og hjørnesteinen er Kristus Jesus selv"* (Ef 2,19-20).

I 2 Tim 2,19 er ordet grunnvoll brukt i en helt annet betydning enn den ovenfor. Her må Guds faste grunnvoll være Guds folk, eller menigheten av dem som virkelig hører Jesus Kristus til. Vi kan jo undres over dette. Kan forsamlingen av feilende og fallende syndere som er blitt frelst ved Jesu Kristi blod, bli kalt for Guds grunnvoll? Ja, ikke bare Guds grunnvoll, men Guds faste grunnvoll til og med! Ja, det kan den, og dette er et stort løfte og et stort evangelium. Det sier litt om hva Gud tenker om sitt folk! Men det sier enda mer om Gud, for det er Han som gjør sitt folk til en grunnvoll som skal bli stående. I 1 Tim 3,15 kalles Guds menighet for sannhetens støtte og grunnvoll! Sterke ord!

Beseglingen av grunnvollen har to inskripsjoner. Besegling betyr at grunnvollen har et eiendomsmerke. Det som er beseglet tilhører ham som satte seglet.

For det første står det at *"Herren kjenner sine"*. Vår Far i himmelen vet hvem som hører ham til. Det er dem som Han har utvalgt seg til frelse ved troen på Jesus Kristus. De som kjenner Jesus, kjenner også Faderen. De som Herren kjenner, er de som følger den gode hyrden sin røst. Den gode hyrden er Jesus Kristus selv. *"Jeg er den gode hyrde. Jeg kjenner mine, og mine kjenner meg, likesom Faderen kjenner meg, og jeg kjenner Faderen. Jeg setter mitt liv til for fårene"* (Joh 10,14).

Å kjenne Jesus Kristus, betyr å kjenne Jesu velgjerninger av personlig erfaring. Kort sagt å ha motta syndenes forlatelse ved troen på ham.

For det andre står det at *"Hver den som*

nevner Herrens navn, skal avstå fra urett!" Den som tror på Jesus er frelst fra et liv i synd og opprør mot Gud, og til et liv som skal leves til ære for Gud. Et ja til Jesus er et like stort nei til synden. En sann kristen vil bli drevet av Den Hellige Ånd til et hellig og gudfryktig liv. Jesus sa til kvinnen som var grepet på fersk gjerning i hor: *"Gå bort og synd ikke mer!"* (Joh 8,11) Det er den nåde som er gitt oss til frelse, som skal oppdra oss, slik at vi ikke lenger vil synde mot Gud (Tit 2,11-12). Hva betyr det helt konkret? Det betyr at en kristen skal tenke på hva det kostet Jesus å frelse ham fra hans synder. Jesus måtte gi sitt liv og blod!

Følgelig skal den som blir fristet til å synde, se på Jesus og tenke på hva frelsesverket har kostet ham. Da vil den kristne ønske å avstå fra all urett.

Den store gleden og den store hemmeligheten er at denne menigheten vil bli stående helt til Jesus Kristus kommer igjen. Den er urokkelig! Menigheten er Guds faste grunnvoll. Jesus Kristus ga det verdensberømte løftet i Cæsarea Filippi til Peter og de andre apostlene: *"Jeg sier deg at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min menighet, og dødsrikets porter skal ikke få makt over den"*. Klippen ved denne anledning var Peters bekjennelse om at Jesus er Messias, den levende Guds Sønn.

Jesus skal selv sørge for at hans menighet består. Hverken døden, djevelen, de onde åndene, Antikrist eller vrange og onde mennesker, skal få makt over dem som hører Jesus til.

Derfor skal du som hører Jesus til få lov til å virke for ham med ditt vitnesbyrd i tale, bønn og arbeid, i år som i fjor!

**Å elska vår Jesus er inderlig godt,
så godt at det kan ei utsies.
Ja, selv om jeg her blir til latter og spott
for verden, som ei kan forlikes
med Frelseren og med hans venner på jord,
som følger ham etter og lyder hans ord.
(Sangboken nr 571, v. 1. Skrevet i 1864.)**

Kraften i Lammets blod

AV HANS ERIK NISSEN

"--- Dette er arven til Herrens tjenere, den rett de får av meg, sier Herren." (Jes 54,17)

Din lodd i livet er den oppgave du har fått.

Din lodd i Guds rike er at din rettferdighet kommer fra Herren. Din største og viktigste oppgave er ikke det du skal gjøre. Det er en gave som du får for ingen ting.

Guds gave er ikke et byggesett som du skal begynne å samle på. Alt er gjort ferdig av Gud. Det er ikke din oppgave å gjøre noe, for ordet om korset er et dynamisk ord. Ordet sprenger selv sin vei inn i et forstenet og hardt synderhjerte.

Hver gang du lytter til ordet om Jesus, som er den rettferdighet som kommer fra Gud, er du helt inne i sentrum av Guds vilje med deg. Herren vil kle deg i frelsens drakt, og vil bare se deg i den.

Gud vil ikke at du som en naken og fortapt synder, skal kle deg selv. Han vil heller ikke at du skal hjelpe ham med å gjøre det. Det vil han gjøre alene.

Din himmelske far vil at du igjen og igjen skal se hvor ren og hellig du er i denne kledningen, som han har iført deg. Det forunderlige er at din drakt alltid vil være like ren. Det er en forunderlig kraft i Lammets blod.

Jesu rettferdighet er den høytidsdrakten som Gud har svøpt deg i. Når Gud ser deg i denne

drakten så ser han deg både skjult i Jesus og sammenvokst med Jesus.

Tenk hvilken tjeneste for Gud å være skjult i Jesu rettferdighet!

Gud har sin glede i Jesu rettferdighet. Den ser han når han ser deg. Den største glede en tjener kan gjøre Gud, er å dele gleden over Jesus med ham.

Kan du annet enn å glede deg over at Jesus er din! Han er din rikdom. Han er perlen over alle perler. Han vil alltid komme til deg. Han forsikrer deg om at du kan ikke bli mer rettferdig enn du allerede er i ham.

(Oversatt fra dansk) □

**Så takk og pris da, du store Gud,
ha takk for blodet, ja blodet!
Takk, at du valgte min sjel til brud,
ha takk for blodet!
Når jeg står hjemme i hvite klær,
da skal jeg synges som aldri her
en takk for blodet, for blodet!**

(Sangboken nr 255. Skrevet i 1928)

Bibelsamling på Audnastrand leirsted 16.-19. juli 2015

Claus Munk taler. Sang ved Torvald Kjetilstad.

Programmet for Bibelsamlingen kommer i nr 3/2015 av Bibelsk Tro.

Info/innmelding:

Eivind Nilsen, Postboks 8192, 4676 Kristiansand, tlf 38015909/97011726 etter kl 17.00,

eller til:

Olav H. Kydland, tlf 51434457/91860275, e-mail: olav.kydland@lyse.net

Det gryr mot dag

Det gryr mot dag, se natten er snart omme,
en evig glede venter Jesu Kristi brud.
En herlig morgen uten skyer snart skal komme,
da er vi hjemme og skuer Gud.

Kor:

Ja, samlingsdagen nu snarlig kommer,
vi kjenner tiden at den er nær,
og mens vi venter en evig sommer,
vi synge vil om Jesus Frelseren kjær.

Det gryr mot dag, se oppad, frelste skare,
snart morgenstjernen lyser frem på himlens hvelv.
Fra trengselsnatten hjem til himlen skal vi fare,
fra jorden hentes av Herren selv.

Det gryr mot dag, vi når den store seier,
som Gud av nåde gir til hver en sjel som tror.
Da oppfylt blir det håp som i vår sjel vi eier,
vi møter Jesus, vår venn og bror.

Det gryr mot dag, og vi skal åpenbares
med ham i herlighet og Jesus Kristus se.
Og Gud har lovet at for ham vi skal bevares
til dagen kommer i herlighet.

Ukjent forfatter

Født av Gud

AV SVEN FOLDØEN

”De er ikke født av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud.” (Joh 1,13)

I disse ordene fra Gud ligger en sannhet som vi trenger å stanse for. De er så fulle av visdom og så alvorlige at vi slett ikke kan la dem ligge upåaktet. Guds ord taler til oss om den åndelige fødsel, og her nevnes fire fødsler: født av blod, født av kjøds vilje, av manns vilje og født av Gud.

Paulus skriver til de troende i Galatia at noen er født etter løftet, mens andre er født etter kjødet. Hvordan foregår disse forskjellige fødslene? Dette spørsmålet er ett av livets viktigste spørsmål og kanskje noe av det mest nødvendige for oss å få svar på. Det rører ved selve grunnlaget for vårt barneforhold.

Hva er kjødet og kjøds vilje?

Ofte finner vi at Bibelen omtaler lovgjerninger som kjødets gjerninger. Det er altså noe vi gjør selv, noe vi får i stand selv. Alt det mennesket gjør selv for å bli rettferdig for Gud, for å bli eller være et Guds barn, det er kjødets gjerninger.

Mange tror at det de gjør selv, er nok til frelse. Gud krever ikke mer, mener de. Jeg tror på Jesus og på Gud, tror at Jesus døde for alle og derfor også for meg. Og når jeg har lagt av synden og det gamle liv, har omvendt meg og er sammen med de kristne, er med på møter og vitner, er med i arbeidet i Guds rike, er jeg da ikke en kristen? Mange tror det. Her er det mange flere som tar feil av veien enn vi tror. Disse er født etter kjødet.

Så har vi de som er født av manns vilje. Disse er i mange ting lik de førnevnte, men i enkelte ting skiller de seg likevel ut. Vi opplever av og til større og mindre vekkelse, og de fleste av dere har opplevd å være med i en eller flere slike. Men ikke alle som kommer med i en vekkelse, blir født av Gud. Det kan ha sine spesielle grunner som jeg ikke kan komme inn på her.

Men mange eller få blir bare født av manns

vilje. Hvordan går det for seg? Jo, det går slik for seg: Når de sitter og hører ordet forkynt, blir de grepet av det, og de forstår at de må omvende seg om de ikke skal gå fortapt. Så fatter de beslutningen at de nå vil gjøre alvor av det. De bøyer seg, ber og bekjenner sine synder. Da er det ofte en eller annen som siterer Guds ord, et ord som er mektig til å kaste lys over det Jesus har gjort. Eller de kan sitte på benken og høre evangeliet forkynt, og de tror Ordet. Da skjer det noe hemmelighetsfullt. Den ene som tror dette, blir født av Gud. En annen som også tror det, blir født av manns vilje. Jeg tror - jeg vil tro, sier de, jeg vil være en kristen.

Disse er født av sin egen viljekraft. Kristus tror de på, men det mangler dem en åpenbaring av Kristus. Jesus sa at kjød og blod kan ikke åpenbare oss dette, men bare vår Far i himmelen. Og Paulus sier at det evangeliet han forkynte, hadde han ikke lært av noe menneske, men ved Kristi åpenbaring.

Det er denne åpenbaringen av Kristus som alle mangler som er født av manns vilje. I alt det andre kan disse være helt like de som er født av Gud, både i vekkelse og omvendelse, i overgivelse og tro. De arbeider og virker som kristne, vitner og ber på møtene, og de kan være like i det at de blir glad og oppløftet, ja, til og med at de bedømmer åndene på møtene likt med dem som er født av Gud. Men åpenbaringen av Kristus mangler.

Den som blir født av Gud, han får kjenne noe av den tilkommende verdens krefter. Han har fått et vitnesbyrd i seg selv. *”Den som tror på Guds Sønn, har vitnesbyrdet i seg selv”* (1 Joh 5,10).

For de oppriktige skal det gå et lys opp i mørket. Og alle som ikke er født av Gud, er i mørket, selv om forstandens lys kan være stort. Disse som er født av manns vilje, er som en har uttrykt det, evangeliets forstandstreller.

Jeg vil gi dere et merke på dem som er født av

kjøds vilje og av manns vilje. De forfølger dem som er født av Gud. De tåler dem ikke og er ikke glad i dem. De ønsker helst å bli kvitt dem.

(Denne preken ble holdt i Stavanger 01.11.1932, og er gjengitt i boken "Du er fri", Lunde forlag, 1978) □

Min kristendom eller min Kristus

AV HANS ERIK NISSEN

Bønn og bibellesing er av aller største betydning i det åndelige liv. Det er ikke noen tvil om at mange har sultet seg selv i hjel. De glemte å ta næring til seg. Langsamt ble den åndelige verden mer og mer fjern. Dette kan føre kristne inn i fortvilelse.

Et regelmessig andaktsliv blir en ny lov i deres liv, og de bedømmer i stadig høyere grad sin åndelige tilstand ut fra hvordan det går dem i bønn og bibellesing. I perioder hvor det går godt, er de glade og frimodige, og i tider hvor det ikke lykkes, fylles de av mismot.

Andre har det på tilsvarende måte når det dreier seg om å vitne om Jesus. Vi er kalt til å være vitner om Guds store gjerninger gjennom Jesus. Forstummer vitnesbyrdet svekkes vi i vårt indre, og verden og dens ånd får mye lettere tak i oss. Og hvordan skal andre kunne komme til tro om det ikke er noen som låner sin røst til Herrens ord?

En satanisk forførelse

Likevel er det en fryktelig avvei å få sitt gudsforhold gjort avhengig av hvordan dette eller hint lykkes for meg. Mange har slitt seg til døde. Gang på gang er de kommet til samme resultat: Det lykkes ganske enkelt ikke for meg å leve som en kristen. Jeg leser ikke nok. Jeg ber ikke nok. Jeg vitner ikke nok.

Når evangeliet lyder, sier en til seg selv: For et rikt budskap det er. Nå må jeg gjøre et nytt forsøk. Jeg må prøve enda en gang. Kanskje det lykkes denne gang.

En tør ikke å ta til seg det glade budskapet. I underbevisstheten ligger det hele tiden: først må din bønn og bibellesing være i orden. Det

framstår som det største og egentlige problemet.

Det merkelige er at det kan være synden av både den ene og andre art i livet, men det ofrer en ikke mange tanker: Hovmod, misunnelse, mangel på kjærlighet, ulydighet mot Gud og mennesker bekjennes ikke for Herren. En er konsentrert om sitt andaktsliv.

Det er ikke noen ny situasjon. Fariseerne var i stor grad opptatt av sitt åndelige liv og de oppgaver og plikter som var forbundet med det at de forsømte det som hadde større betydning.

En uhyre viktig sak

Det er sagt mange alvorlige og sanne ord om bønn, bibellesing og vitnetjeneste. Og slike ord skal sies. Vi må gjenta dem for hverandre. Men samtidig skal det først og fremst understrekes at det hverken er bønn, bibellesing eller villigheten til å la seg bruke av Herren som frelser et menneske. Det er ikke det vi gjør for Gud det kommer an på. Heller ikke det vi gjør for oss selv. Nei, det er alene det som Gud har gjort for oss gjennom Jesus.

Jeg er overbevist om at mange med en slitt Bibel og orden i sitt bønneliv vil gå evig fortapt. Ja, det er mennesker som har ført andre til Jesus, som selv skal bli utelukket fra himmelen. Det andre mener om oss, kan bli en snare. Det kan dysse oss i søvn så ordene til menigheten i Sardes passer på oss: Du har navn av at du lever, men du er død.

På den andre siden er det de elendige som aldri blir tilfreds med sine bønner, bibellesing og vitnetjeneste, som skal følge med inn i bryllupssalen. De er kjent av Jesus, og de må i egen hjelpeløshet komme til ham. De har ikke karakter

til å gjøre alt det en gjerne skulle gjøre som kristen. På den andre siden har de ikke slått seg til ro. Nei, deres hjerte er et rop til Herren om nåde og barmhjertighet. Hele livet har Herren vært nødt til å reise dem opp på nytt. Bestandig har de måttet trenge seg inn på ham som er Frelser for dem som så mye mislykkes for.

Er du glad?

Gleden til altfor mange er avhengig av om kristenlivet lykkes eller ikke. Derfor er antallet av gledeløse kristne uhyggelig stort. Den ene kristne etter den andre må innrømme at det åndelige liv ikke leves slik som det skulle ha vært levd. Følelsen av egen mislykket kristendom gjør kristenlivet tungt og mørkt.

Ja, kan en ha en eneste glad time? Er det ikke ofte slik at enten er det galt på det ene området, eller også på det andre? Å, hvor lykkelig du er når Herren har lært deg å ta avstand fra alt hva du gjør eller ikke gjør. Du må regne det for skarn. Og så må du fryde og glede deg over at Jesus er Frelser for dem med det mislykte kristenlivet.

Midt i alle nederlag møter han deg ikke først og fremst med ny kraft. Nei, han møter deg med nåde.

Det er nåden du skal holde fast på. Det er ikke forvandlingen av ditt vesen. Din gamle natur slipper du ikke. Det er sant at den ikke skal bestemme og råde, og det er like sant at den følger deg og setter sitt preg på deg så lenge du vandrer på jord.

Din frelse skyldes at Gud uforskyldt av nåde tilregner deg en annens liv og fortjeneste. Hos Jesus er det et hav av nåde. Alt hva du mangler hos deg selv, kan du finne hos ham. Og legg merke til at du finner det som ditt! Det er derfor at den mest mislykte kristen er den mest lykkelige. Jo mer du i troen lever i den rikdom og fylde du eier hos Jesus, desto mer lykkelig priser du deg over Jesus. Hos ham finner du alt fullkomment, det som du bare kan finne ufullkomment hos deg selv. Derfor eier du en evig glede!

(Fra boka: "Mellom liv & død" 1998) □

Den reformatoriske gjenoppdagelse

AV ARNE HELGE TEIGEN

I forordet til den latinske utgaven av Luthers skrifter (1545), forteller Luther om sin såkalte tårnoplevelse. Denne er omdiskutert i forskningen. Det gjelder tidspunktet, og hva begivenheten innebar. I følge Luther selv, førte tårnoplevelsen til at han endelig forstod Bibelens budskap om frelsen. Luther gjenoppdaget en sannhet i Skriften som jeg er redd vi glemmer på nytt i vår tid, nemlig at Gud frelser mennesket ved å gi den rettferdigheten han selv krever i sin lov.

Før Luther fikk sin oppdagelse, hadde han gått gjennom en tung prosess. I samsvar med datidens kirkelære og fromhetsforskrifter, hadde han strevd for å oppnå Guds nåde. Så gikk det opp for ham at Gud gir syndsforlatelse til den som tror på

den frelsen Gud allerede har gjort ferdig i Jesus Kristus. I senere luthersk tenkning nedfelles noen av de sannhetene som Luther fant fram til ved tårnoplevelsen, i læren om omvendelsen. Omvendelseslæren er ikke entydig i luthersk tradisjon. Den må derfor alltid gjennomtenkes i lys av Skriften, slik at den gir mennesker hjelp til å finne hvile i evangeliet.

Det å bli omvendt og frelst er å gå fra død til liv. Det som skjer i omvendelsen, må derfor forstås i lys av Skriftens lære om syndefall og frelse. Bibelen stiller det første menneske Adam og Jesus Kristus opp mot hverandre. Ved Adams fall kom synd og død inn i verden. Ved Jesus Kristus kom livet og lyset som Gud opprinnelig skapte mennesket for, tilbake. (Rom 5,12ff).

Skriften lærer at hele menneskeheten ble innesluttet i Adams fall. Som følge av dette, fødes vi alle inn i verden som åndelig døde, som syndere, under Guds dom. Ved troen på Jesus Kristus flyttes mennesker bort fra dommen. De innesluttet i Jesu død og oppstandelse, og får ved det livet med Gud tilbake. Det er denne bevegelsen som skjer, når et menneske omvendes. Det gir derfor mening å si at omvendelse er at Gud flytter et menneske fra syndens og dødens domene til Jesu og livets domene.

Dypest sett er det Gud som flytter mennesket fra døden til livet. Dette utelukker selvsagt ikke at omvendelsen også har en subjektiv side. Et menneske som blir omvendt, får derfor en bestemt opplevelse av å gå fra død til liv. Mennesker lar seg ikke bevege til tro på Jesus Kristus uten videre. De må overbevises om sin sanne stilling i forhold til Gud, slik at de får behov for frelsen. Det betyr at deres forhold til synden og til Gud må åpenbares for dem. Dette kan bare skje i møte med Guds ord. Guds ord har nemlig en side ved seg som fører mennesker inn i en åndelig dødsprosess. I luthersk terminologi kalles denne siden ved Ordet for Guds lov. Loven er alle ord i Skriften som viser hva Gud krever av oss. Loven framstår som betingede løfter, og i Skriften heter det at den som oppfyller loven skal leve ved den (3 Mos 18,5). Saken er imidlertid at loven ikke har den virkningen på oss som vi gjerne tror. I stedet for å gi kraft og liv, fører den mennesker inn i den åndelige dødsprosessen. Loven dømmer og anklager, og gir oss erfaring av å være kalde, likegyldig og døde i forhold til Gud. Apostelen Paulus skriver like ut at budene framprovoserte tross og lyst til synd i ham. Loven som var til liv, ble til død for meg, skriver han i Rom 7,10.

Jeg tror noen opplever dette også i vår tid. De forsøker å bli levende kristne ved å følge diverse oppskrifter, metoder, eller bud. Men – det de strever med fører til det motsatte av det de forventer. De synes ikke de får til å være kristne, og dette skaper angst for Gud, sinne mot ham, og reell frykt for dommen. Dersom disse ikke får hjelp til å forstå det de går gjennom, kan det ende

med åndelig havari. Nettopp her kan en påminnelse om hva Luther oppdaget i Skriften bli til hjelp. Luther gjenoppdaget en glemte sannhet, nemlig at loven ikke er gitt for å gjøre oss levende. Loven er ikke gitt som middel til frelse, men for å ta fra oss troen på at vi kan bli slik Gud krever. Loven fører oss inn i omvendelsens dødsprosess, slik at vi ikke lenger kan unnskyldte oss overfor Gud (Rom 3,19).

Hva vil Gud med dette? Han vil føre oss inn i en situasjon som gjør det mulig for ham å gi oss sin frelse. Gud vil skape troen i oss, slik at vi tar imot hans frelse, og med et uttrykk fra dataspråket kan vi si, at Gud vil “legge oss inn” i Jesu død og oppstandelse. Han vil med andre ord regne Jesu død som din død og Jesu lovoppfyllelse som din lovoppfyllelse. Gud vil med andre ord la deg gå fra død til liv, ved troen på Jesus Kristus. For å forstå hvordan dette kan skje, er det nødvendig å si noen ord om hva tro er. Her får vi hjelp av Luther og hans yngre medarbeider Melancthon.

Det sies at det egentlig var språkgeniet Melancthon som hjalp Luther til klarhet i hva tro er. Han tok utgangspunkt i grunnteksten, og viste at tro er tillit og fortrøstning. Dersom tro defineres som tillit, gir det hjelp til å tenke rett, særlig om forholdet mellom troen og viljen. Mennesker har en ulykksalig tendens til å tenke at viljen bestemmer over troen, og at troen derfor er en funksjon av viljen. Saken er at forholdet er motsatt. Det er ikke viljen som bestemmer over troen, men troen som bestemmer over viljen. Slik er det fordi troen er tillit. Når det blir klart for oss at troen er tillit, får vi hjelp til å forstå hvordan et menneske blir troende. Vi forstår det kanskje best når vi tenker på hvordan tillit oppstår mellom mennesker. Tilliten kommer som en umiddelbar følge av det inntrykket noen gjør på oss. Vi velger ikke å ha tillit til noen, tilliten bare kommer. Slik er det også med troen på Jesus Kristus. Den kommer som følge av det vi får høre om ham. Slik var det med reformatorene, og slik er det nå.

Den frelsende troen skapes av budskapet om at Jesus døde og oppstod for at vi skulle unnsnippe Guds dom over våre synder, og få evig

liv i ham. I Jesus Kristus gikk den evige Gud inn under sin dom over menneskehetens synder. Men Jesus – han som tok syndeansvaret på seg, var selv det ene menneske som hadde oppfylt Guds lov og vunnet retten til det evige livet. Med andre ord: Jesus ble oppreist fra de døde fordi han ved sin rettferdighet hadde fått retten til evig liv. For - den som gjør etter loven, skal leve ved den (3 Mos 18,5).

Det vi her har skrevet viser at det er nødvendig å besitte lovens rettferdighet for å få det evige livet. Denne rettferdigheten er uopnåelig for oss dersom vi skulle søke å nå den ved egne

gjerninger. Dette måtte Luther innse da han kjempet for å få fred med Gud. Men – så oppdaget han noe annet, og denne oppdagelsen gav ham troens tillit til Gud. Det gikk opp for ham at Guds rettferdighet er noe Gud gir synderen, og at retten til evig liv gis sammen med dette. Ved troen ikles synderen Jesu rettferdighet, og det er rettferdigheten som blir gitt ved troen på Jesus, som kvalifiserer oss til det evige liv – ikke våre gjerninger og rettferdighet – men bare Jesu rettferdighet. Kanskje trenger vi å oppdage denne bibelske sannheten på nytt i vår tid?

(Fra Dagen 2014, med tillatelse fra forfatter) □

Tenk på din skaper i din ungdomsdager!

AV OLAV HERMOD KYDLAND

”Tenk på din skaper i din ungdomsdager, før de onde dagene kommer, og det lir mot de år da du må si: Jeg har ingen glede av dem.” (Pred 12,1)

”Tenk hvor menneskene er bekymret for hvorledes de skal komme gjennom denne verden! Gjennom verden kommer de alle – ingen er ennå blitt sittende fast der. Men hvorledes de skal komme inn i himmelen – det er et spørsmål som alt avhenger av. Og dog er det så få som stiller seg selv dette spørsmål” (Lavater).

Predikanten oppfordrer de unge til å tenke på Herren før alderdommen kommer. Å søke Gud er det viktigste et menneske kan gjøre. Men ingen søker Den treenige Gud dersom ikke Herren først søker og kaller det enkelte menneske.

Ungdomstida er en valgtid hvor mange spørsmål dukker opp. Morgenrøden og ungdommen har det til felles at de begge inneholder muligheter.

I ungdomstida er hjerte og sinn mykt og tøyelig og åpent for mange inntrykk og tanker. Hjertet er ennå ikke viklet inn i mange slags forskjellige ”garn” som det er vanskelig og umulig å komme fri fra ved egen hjelp. Men noen har viklet seg inn i forskjellige ting og forhold som de gråter over senere.

Tenk på din skaper, oppfordrer Predikanten den enkelte til å gjøre. Ja, den ungdom som tar imot frelsen i Jesus Kristus i sin ungdomstid, er salig og har fått et mål i livet.

Men dessverre har mang en ungdom sagt nei til Herren, eller har forlatt han i sin ungdomstid. Hva kan grunnen være? Det er nok forskjellige grunner til det, men den viktigste grunnen er nok at ”denne verdens gud” har forblindet mange (2 Kor 4,4).

Denne verdens gud

Et menneske har tre fiender. Det er sitt eget det gamle, naturlige menneske, verden og denne verdens gud, djevelen.

Djevelen bruker alle knep og metoder for å forblinde både de unges og de gamles sinn. På samme måte som de to første mennesker på jord ble forført ved i første omgang å tvile på Guds ord og deretter tro på slangens løgn, slik forblindes mennesker til alle tider. Hvorfor? Djevelen hater Jesus og ønsker at ikke noen skal ta sin tilflukt til Herren og tro evangeliet. Derfor er det hans viktigste oppgave å gjøre det slik at ungdommene ikke får se evangeliet. Med andre ord: han gjør alt som er mulig slik at ikke noen

skal fatte tillit til Guds ord. Det vil si han gjør alt som er mulig for forblinde sinnet for evangeliet.

Evangeliet er det glade budskap om Jesu forsoning og stedfortredende død for alle mennesker som er døde i synd og misgjerninger. Ved å ta imot Jesus får enhver syndenes forlatelse og blir gjenfødt til et nytt liv.

Denne verdens gud og hans åndehær kjemper mot Den treenige Gud om menneskesjelene. Han bruker alle ting i denne verden for å forblinde den enkelte. Han tilbyr et liv i verden i verdslighet ved at den enkelte får leve etter sine lyster uten å bry seg om Gud og hans bud.

Men synden binder menneskene og gjør dem blinde. Det som preger de ikke-kristne er tidsånden (Ef 2,2). Med "tidsånden" tenker vi på de åndsretninger og ideologier som dominerer en tidsalder. Det er tanker, ideer, meninger, ønsker, filosofiske system, teorier, religioner og nyreligiøse tanker som er i omløp blant verdens mennesker. Trench sier: "Det er den moralske (eller amoralske) atmosfære som vi inhalerer hvert øyeblikk av vårt liv, for uunngåelig å utånde den igjen." Alle mennesker er mer eller mindre preget av tidsånden, men Guds folk kjemper mot den og ønsker å leve etter Guds bud, mens verdens mennesker er bundet av den.

Bak tidsånden står "høvdingen over luftens makter", (Ef 2,2) og hans åndsmakter kalles "verdens herskere i dette mørke", "ondskapens åndehær i himmelrommet" (Ef 6,12). Tidsånden er altså den ånd som utgår fra og preges av djevelen og hans åndehær.

Når denne verdens gud har forblindet de vantros sinn eller tanker, så betyr det at de verdslige tanker har fått den plass som Guds ord skulle ha hatt. Dette fører til at de vantro ikke ser lyset fra evangeliet om Kristi herlighet, han som er Guds enbårne Sønn og Guds bilde. Guds ord omtolkes i samsvar med "tidsånden" og dermed forføres både unge og eldre bort fra Guds hellige ord.

Festningsverker

Det alvorlige er at dem som denne verdens gud har forblindet, er som festningsverker mot Gud.

I 2 Kor 10,4-5 sier apostelen: "*For våre våpen er ikke kjødelige, men de er mektige for Gud til å bryte ned festningsverker, idet vi river ned tankebygninger og enhver høyde som reiser seg mot kunnskapen om Gud, og tar enhver tanke til fange under lydigheten mot Kristus.*"

Verdens mennesker er her sammenlignet med festninger som skal holde fiender ute. Når denne verdens gud har forblindet et menneske, blir det et festningsverk som den onde bruker for å holde Gud og hans ord borte fra sjelen. Lyset fra evangeliet om Kristi herlighet får ikke skinne inn i hjertet. Det glade budskap når ikke inn til hjerte fordi verdens visdom og fornuft stenger inngangen til menneskets hjerte og sinn.

Følgelig er de vantro selv fengslet i sine festninger, bundet av sine ugudelige tanker og ideologier selv om de selv hevder at de er frie og ikke bundet av noe. Hedegård sier at de vantro er "slått med blindhet i deres innerste." Likevel når evangeliets lys inn i hjertene til noen og dermed faller festningsverket i grus, og mennesket blir satt fri og blir en ny skapning i Kristus Jesus.

Profeten Jeremia sier om Israel i Jer 7,24: "*Men de hørte ikke og vendte ikke øret til meg. De fulgte sine egne tanker, sitt onde, hårde hjerte. De vendte ryggen, ikke ansiktet til meg.*"

Det er viktig for oss at vi ikke gjør som de fleste i Israel på profetens tid, men tvert imot å høre på Herren og ikke følge våre egne tanker og dermed vende ryggen til Herren.

Vend øret til Herren!

Men et liv i samfunnet med Jesus Kristus er det beste liv noen kan tenke seg, men det er ikke alltid lett fordi den daglige kamp mot kjødet, verden og denne verdens gud er hard og intens. Likevel er ingenting større enn å få leve sammen med han som er livets kilde, å ha evighetsperspektiv over livet og ha en åpen himmel over seg. Hos ham får vi legge av alt som tynger og plager oss. Han elsker oss og har kjøpt oss fri "*med Kristi dyrebare blod*" (1 Pet 1,18-19). Hør! Jesus Kristus tok all verdens synd på seg og døde for hele verden slik at hver

den som tar imot han, får syndenes forlatelse og får del i Jesu Kristi rettferdighet som gjelder overfor Gud.

Alderdommen

Noen vil imidlertid vente med å tenke på og søke Herren til de blir gamle. De ønsker først å leve livet i denne verden og få med seg alt som synes underholdene og godt. Men statistisk er det forholdsvis få som blir frelst i alderdommen. Hva kan grunnen være til det?

I eldre år svekkes helsen, og sansene blir stadig sløvere. Eldre folk blir mer opptatt av seg selv og sin helse, og tankene dreier seg ofte om hvordan en skal klare å få dagene til å gå på en tilfredsstillende måte uten for mye smerte. I tillegg har deres ferd i livet uten tanke på Gud og det hinsidige, låst dem fast i verdslige tanker og ideologier.

Når det gjelder helsen, beskriver Predikanten denne billedlig fra 12,3 ff. Hendene skjelver og blir svakere. Benene svekkes og blir stadig svakere. *"Kvernen stanser arbeidet fordi de er blitt for få"*, det vil si det minker på tennene slik at en ikke er i stand til å tygge maten skikkelig. Øynene svekkes også slik at en ikke kan se tydelig og klart lenger.

I vers 4 taler Predikanten om at ørene stadig blir svekket og hørselen reduseres og blir svak. Eldre folk står oftest opp tidlig om morgenen, og søvnen er ofte kortvarig med mange våkeperioder inn i mellom.

Når almenntilstanden svekkes, fører det mange ganger til angst og redsel for vonde og ubehagelig ting som kan skje med en der en bor og der en ferdes. (v. 5). *"Mandeltrøet blomstrer"* taler om den hvithårede eldre person som ofte har søvnproblemer.

"Gresshopperen sleper seg fram." Det tenkes nok her på en eldre person som bøyer ryggen og har en slepende gange. *"Kapersen mister sin kraft"* er uttrykk for smakssansen sløves slik at den gamle ikke kan nyte de jordiske ting lenger. En har ikke lyst til noe mer, og hjertet er preget av denne verden uten tanke for det som kommer etterpå.

Dette er tilstanden for mange gamle før de drar bort til sin evige bolig, mens de sørgende står allerede utenfor og venter på at det som skal skje (12,5).

Derfor oppfordrer Predikanten den enkelte til å tenke på sin skaper før døden inntreffer og livstråden brytes, legemet brytes ned, hjerte og de ulike livs og åndedrettsfunksjoner slutter å fungere (12,6). Når døden har inntruffet, er det for sent å søke Herren og hans frelse. Menneskets materielle bestanddeler vender da tilbake til jorden som det en gang ved skapelsen ble tatt fra.

Ånden vender tilbake til Gud som i sin tid gav den. Her ser vi at den legemlige død er en skilsmisse mellom legeme og ånd. "Av jord er du kommet, til jord skal du bli" uttaler presten ved graven. I 1 M 2,7 leser vi: *"Gud Herren dannet mennesket av jordens støv, og blåste livets ånde i hans nese, og mennesket ble til en levende sjel."* Siden Gud blåste livets ånde i menneske, står alltid menneske i et forhold til Gud, enten negativt eller positivt. Ingen kan være nøytral overfor Gud, enten tar en imot Guds tilveiebrakte frelse ved Sønnen, Jesus Kristus, eller så ignorerer og forkaster en Guds planlagte og oppfylte frelsesgjerning i Jesus Kristus. Ifølge Guds ord finnes det ikke frelse i noe annet navn i hele verden, enn i Jesu navn (Apg 4,12).

Dommen

Ånden vender tilbake til Gud, sier Predikanten. Det vil si når et menneske dør, vender ånden tilbake til Gud. Det vil ikke si at alle blir frelst til slutt, som noen hevder, men det betyr at alle skal gjøre regnskap for Gud på dommens dag. Derfor sier Pred 12,14: *"For hver gjerning vil Gud føre fram for dommen, over alt som er skjult, enten det er godt eller ondt."*

Med andre ord skal alle mennesker, fra Adam av til det siste menneske som lever på jord, fram for Guds domstol å gjøre regnskap for sitt liv. Det vil si for alle sine tanker, ord og gjerninger. Dersom en da ikke har hatt noe annet liv enn livet i denne verden, da er det som Predikanten sier: *"Tomhet og atter tomhet."* *"Alt er tomhet!"* (12,8).

På dommens dag skal hvert menneske bli dømt etter sine gjerninger. I Åp 20,12-13 leser vi: *"Og jeg så de døde, små og store, stå for Gud, og bøker ble åpnet. Og en annen bok ble åpnet, som er livets bok. De døde ble dømt etter det som var skrevet i bøkene, etter sine gjerninger."* Dette forteller oss at Gud skal dømme oss etter alt hva vi har gjort *"enten godt eller ondt"* (Pred 12,14).

Hva er så konsekvensen av dommen for den enkelte? Åp 20,15 sier: *"Og hvis noen ikke ble funnet innskrevet i livets bok, ble han kastet i ildsjøen."* Dette viser oss at bare dem som har tatt imot Jesus Kristus og blitt innskrevet i livets bok, får komme inn i det nye Jerusalem. Alle de andre får ikke komme inn, men blir kastet i ildsjøen.

Predikanten taler om at mennesket drar bort til sin evige bolig (12,5). Følgelig åpenbares det definitivt på dommens dag hvor den enkelte skal tilbringe evigheten. For Guds barn kommer det nye Jerusalem til å bli deres bolig til evig tid. For de vantrø blir ildsjøen, helvete, deres bolig til evig tid under Guds vrede og dom uten håp om frelse.

Avslutning

I sin visdom oppfordrer Predikanten de unge om å tenke på skaperen i deres ungdoms dager. Den treenige Guds ønsker å frelse hvert enkelt menneske fra synden, døden og djevelen. Derfor har han også sendt sin enbårne Sønn til jord for å frelse alle som tar imot ham slik at de ikke skal gå fortapt og bli kastet i ildsjøen.

Derfor bør ingen utsette med å tenke på sin skaper til de blir gammel, for da sløves sansene og helsen svekkes. Samtidig har tidsånden fått gjort sin gerning gjennom mange år ved å prege sinnet og binde hjerte til verden og denne verdens gud. Ved å stå imot Gud og hans kall gjennom livet forherdes gradvis hjertet, samvittigheten avstumpes og viljen svekkes. Mange har da nok med å takle en dårlig helse og forskjellige sykdommer og følgelig glemmer de Herren. Men Guds ord oppfordrer hvert menneske og sier: *"Søk Herren mens han er å finne, kall på ham den stund han er nær!"* (Jes 55,6). Ta derfor Herren på ordet og søk ham!

Matias Orheim var bare 16 år da han ble en kristen i 1900. Dagen etter sin omvendelse skrev han denne sangen:

1. Eg fann min Gud i ungdoms år,
I livsens ljose, blide vår,
Det skal meg aldri anka.
Eg lét min Frelsar inn til meg
Då han så kjærleg synte seg,
På hjartedøra banka.
2. Eg fann min Gud i ungdoms vår,
Eg etter livsens krona trår,
Med truskap vil eg strida.
Og skal eg verta trøtt og sår,
Og om meg mykje motgang når,
Med Jesus vil eg lida.
3. Eg fann min Gud i ungdoms vår,
All ungdomskraft som i meg rår,
Skal brukast til hans æra.
Skal eg med tårer sædet så,
Med frydesong eg heim skal gå
Og mine kornband bera."

(Nr 425 i Sangboken) □

Spre påskenummeret

Bibelsk Tro nr 2/2015, påskenummeret, kommer i mars.

Også i år vil vi prøve å nå lenger ut med bladet. Derfor håper vi at flere av våre lesere ønsker å selge påskenummeret eller å gi det bort!

Prisen er kr 30 pr stk., og det gis 20 % provisjon til selgerne.

Kontonummer for innbetaling finner du på side 3 i bladet!

Oppgi hvor mange blader du ønsker til: Bibelsk Tro, Pb. 264, 4367 Nærbo, eller: olav.kydland@lyse.net

Underholdning eller kristen oppbyggelse

AV EIVIND STENSLAND

Underholdning er en av de hurtigste voksende industrier i verden i dag. Den har blitt Big Business. Underholdningsindustrien i Norge er faktisk 30 ganger større enn fiskeindustrien (2009).

Det lar seg ikke gjøre å gi et uttømmende svar på hva som er underholdning. Men leksikonet Wikipedia sier at ”underholdning er en handling eller en opptreden som har som hovedmål å fange oppmerksomhet og more de som ser på eller er med.”

Mange sier at hvis det ikke hadde vært noe underholdning, så ville vi ikke ha greid oss i livet.

Jeg vil ikke i denne artikkelen berøre hvordan vi skal se på underholdning generelt.

Jeg kommer ikke til å si noe om den underholdning som vi møter på kristne ungdomsamlinger og ungdomsklubber, annet enn at det finnes både god og dårlig underholdning. Spørsmålet er hvor stor og sentral plass forkynnelsen har, og ikke minst hva som forkynnes når unge mennesker samles.

En forkynner skriver: ”Forståelsen av hva et liv med Jesus i troen er, har gjennomgått en skjebnesvanger forandring. Derfor vil vi også i de kommende år oppleve en stadig økende ringeakt for forkynnelse, bibelundervisning med sjelesørgerisk sikte og bønnemøter. Våre møter, stevner og samlinger vil i stadig høyere grad bli preget av underholdning – konsertkristendommen vil bre seg” (Hans Erik Nissen).

Jeg kommer heller ikke til å si noe om den underholdningen som vi blir bydd gjennom TV, eneste at mye av den bryter ned det som er positivt og riktig. Det være seg gudsbespottelse og misbruk av Guds navn, til vitsing omkring det 6.bud. Sitter kristne mennesker og ser på dette, så vil de bli preget av det, og vil en dag sitte ”i spotteres sete.” (Sal 1,1).

”Far ikke vill! Gud lar seg ikke spotte! Det et menneske sår, det skal han også høste. Den som sår i sitt kjød, skal høste fordervelse av kjødet. Men den som sår i Ånden, skal høste evig liv av Ånden.” (Gal 6,7-8).

”La ikke råttent snakk gå ut fra deres munn, men god tale som er nødvendig til oppbyggelse og som blir til velsignelse for dem som hører på.” (Ef 4,29).

”Og heller ikke skamløshet og dumt snakk eller lettsindig skjemt, som er usømmelig. Tvert imot, la det heller bringes takkebønn!” (Ef 5,4).

Mye kunne vært sagt omkring det, men det vi derimot skal avgrense det til, er den underholdningen som er i ferd med å bre om seg rundt omkring i våre forsamlinger i by og bygd. Det en er vitnet til der, gir oss stor grunn til advarsel og mismot.

Underholdning i kristen sammenheng

Det er bekymringsfullt å se på tilstanden og utviklingen i kirke- og bedehuslivet. En er vitne til at verdslig tankegang med underholdning og støyende musikk godtas av stadig flere, og fører til uro, nød og splittelse i forsamlingene. Jeg har selv registrert dette flere ganger. Under et møte som ble holdt, begynte møtelederen med å si: ”Det er jeg som skal lede hele dette showet.” Er virkelig et kristent møte et show? En har i hvert fall slått an tonen til noe helt annet enn det som er ment fra Guds side når vi kommer sammen til et møte.

Åpningen av møte framstilles på en teatralisk måte, der en kler seg ut med klovnekostymer og lager underholdning. Det kan også være videosnutter som vises, som har et underholdende preg, med påfølgende latter og klapping. Vi møter det også på same måten under talen. En bruker en fortelling fra Bibelen, men det er så mye støy rundt det hele når dette skal

dramatiseres, at det som en sitter igjen med er ikke Guds Ord, men selve hendelsen.

I stedet for den forkynnelse som vi har vært vant til gjennom generasjoner, er det underholdningen som overtar i mange bedehus, der hvor forkynnelsen av Guds Ord alene skulle hatt en framtreddende plass. Er vi som Guds folk klar over den siden?

”En erstatter alteret med scenen. Hvor en får inn en scene, får en inn en opptreden. Grensen mellom underholdningskultur og kristendom viskes dermed ut. Hva beviser dette, at man har slik trang til å bruke så mye underholdning for å få folk til å komme, når Guds Ord skal forkynnes? Det beviser at vi begynner å tape troen på det enfoldige evangelium. Og derfor skal man stive opp forkynnelsen med så mye utvortes bråk.” (Johan Solen).

Det som gjør dette problematisk er at det ikke gir rom for en hellig Gud som vi skal frykte. Det er veldig vanskelig for taleren å forkynne om en hellig Gud, om synd og fortapelse, hvis åpningen av møte bærer preg av morsomheter som frambringer latteren hos tilhørende. Da vil dette bryte med helheten i møte, og omvendt. Har åpningen vært god og bibelsk, og taleren står på talestolen med et underholdende preg, da vil det også bryte med helheten i møte.

”Man kunne fristes til å spørre: Hvorfor går vi egentlig til et møte i missionshuset? Er det fordi, vi vil underholdes, eller er det fordi, vi har en bøn og et ønske om at få et sandt møte med Guds åbenbarede ord?” (Asger Jensen).

Vi nevnte at underholdning er ”å fange oppmerksomhet og more de som ser på eller er med.” Så spør vi om det ikke også er underholdning fordi det fanger oppmerksomheten vår, når forkynneren forteller en historie som skal belyse teksten, som kan være så morsom at det kan framkalle et øyeblikks latter hos tilhørerne? Jeg ser ikke på dette som underholdning, selv om jeg ser at vi kan bevege oss i en gråsoner her. La oss være oppmerksomme på at ikke dette skal utarter seg. Men jeg tenker mer på det som er organisert, og på selve framtoningen, som bryter med helheten i møte.

Spørsmålet vi bare kort skal berøre er om det ikke skal være underholdning i det hele tatt på et møte? Etter mitt syn skal det ikke være det, etter slik som vi definerer underholdning. Da skal vi samles om Ordet om korset, om Jesus, der både lov og evangelium skal forkynnes.

Alt har sin tid

På same måte som vi morer oss hjemme, kan vi også gjøre det på bedehuset, mener noen. Vi snakker av og til om at enkelte mennesker mangler sosiale antenner. De sier og gjør ting som framstår underlig eller uvanlige, ting andre ikke forstår, ting som virker støtende eller upassende.

Det er også noe som heter åndelige antenner, åndelig teft og modenhet. Det handler om å se og forstå hva et kristent møte egentlig er. Pred 3,1-8 sier: *”Alt har sin tid, og en tid er det satt for alt det som skjer under himmelen. Det er en tid til å fødes og en tid til å dø, en tid til å plante og en tid til å rykke opp det som er plantet, en tid til å drepe og en tid til å lege, en tid til å rive ned og en tid til å bygge opp, en tid til å gråte og en tid til å le, en tid til å klage og en tid til å danse, en tid til å kaste bort steiner og en tid til å samle steiner, en tid til å ta i favn og en tid til å holde seg fra favntak, en tid til å søke og en tid til å tape, en tid til å gjemme og en tid til å kaste, en tid til å rive i stykker og en tid til å sy sammen, en tid til å tie og en tid til å tale, en tid til å elske og en tid til å hate, en tid til krig og en tid til fred.”* “Alt har sin tid”. Da kan ting som er passende i vårt eget hjem, være upassende på et møte.

De kristne lederne

Et spørsmål som melder seg: hvorfor det er blitt slik? Det er bedehus som tidligere hadde troen på Guds Ords iboende virkekraft alene, og der underholdning ikke var til stede, men som nå godtar dette. Hvorfor er det blitt slik? Hva har gått galt? Hvem har sviktet?

Det er de kristne lederne! De fleste bedehus har et styre der de skal utøve et lederskap. Der lederne svikter, og ikke tar tak etter hvert som tingene skjer, får vi det som vi er vitner til nå.

Hvordan det går i sin ytterste konsekvens når kristne ledere svikter, får vi høre om i Hosea kap.4. Her er det lederne og prestene som har forlatt Herren, og så har de dratt folket med seg i frafallet. *"Hør Herrens ord, dere Israels barn! For Herren har sak med dem som bor i landet, fordi det ingen sannhet og ingen kjærlighet og ingen gudskunnskap finnes i landet. Mitt folk går til grunne fordi det ikke har kunnskap. Fordi du har forkastet kunnskapen, forkaster jeg deg, så du ikke skal tjene meg som prest. Du glemte din Guds lov, derfor vil også jeg glemme dine barn. Derfor skal det gå med presten som med folket. Jeg vil straffe ham for hans ferd og gi ham gjengjeld for hans gjerninger."* (Hos 4,1,6,9). Her får vi høre at de hadde forkastet kunnskapen. Hvilken kunnskap er det tale om her? Det er den kunnskap som kommer til uttrykk i Guds Ord. Det vil si at en ikke har bøyd seg for Ordet, tatt til seg Ordet, og innrettet sitt liv etter Ordet.

For at en skal utøve et godt kristent lederskap er det også nødvendig å kjenner Ordet for sin egen del. *"Men Jesus svarte og sa til dem: Dere farer vill, fordi dere ikke kjenner Skriftene og heller ikke Guds kraft."* (Mat 22,29)

Oppbyggelse

Sier Bibelen noe om hvordan vi skal ha det når vi kommer sammen i kristen sammenheng? Det er sant at møteformene endrer seg til ulike tider, og på ulike steder. Det er likevel noe som ligger i bunnen som er uforanderlig.

"Hvordan er det da, brødre? Når dere kommer sammen, da har hver enkelt av dere en salme, en lære, en åpenbaring, en tunge eller tydning. La alt skje til oppbyggelse." (1Kor 14,26).

"La oss da jage etter det som tjener til fred og til innbyrdes oppbyggelse". (Rom 14,19).

"Enhver av oss skal være til behag for sin neste, til gagn og oppbyggelse for ham." (Rom.15,2).

Her er målestokken lagt for oss. Når vi kommer sammen om Guds ord så skal det være til oppbyggelse for oss.

Det neste spørsmålet som melder seg er hva som menes med oppbyggelse? Det legges

ulik betydning i et slikt ord. Det noen mener er oppbyggelig behøver ikke å bli forstått og oppfattet som oppbyggelig for andre. Derfor kan vi ikke la menneskene avgjøre den saken.

Hvilket middel brukes for å fremme oppbyggelse?

"Men den som taler profetisk, taler for mennesker, til oppbyggelse, formaning og trøst. Den som taler med tunger, oppbygger seg selv. Men den som taler profetisk, oppbygger menigheten." (1 Kor14,3-4).

Det er ved Ordets forkynnelse alene at oppbyggelse skjer, og ikke ved dramatisering, moro og klapping. (Jfr. Apg 2,42; 9,31; 1 Tess 5,11).

Vi må stadig vende tilbake til begynnelsen, til Ordet, til Jesus. Det er kun der vi finner liv og salighet for vår sjel. Forsvinner troen på at Guds ord har makt til at virke av seg selv, vil man i stedet begynne å erstatte forkynnelsen av Guds ord med andre virkemidler, som kan "tiltrekke" folk. Man innfører sang og musikk av lett karakter, man innfører underholdning og andre typer aktiviteter, som man regner med vil gripe folk. Ordet forkynnes kun overfladisk i form av selvfølgeligheter som alle "vet" og "kan", og i stedet fokuserer man på alle de andre tiltak og virkemidler, som skal nå folk.

Når en skal vurdere hvordan det går med virksomheten i våre forsamlinger, så sier en gjerne at det samles mange mennesker. Mange kommer til oss, og det skjer noe. Det er vanskelig å argumenter mot et slikt syn. Men spørsmålet vi må stille oss er ikke om vi samler mye folk, men hva som forkynnes. "Hvis vi ikke er villige til å bli få, blir vi snart ingen - og vi blir oppslukt av verden og dens vesen og ånd!" (Carl Fr. Wisløff)

Skriftforkynnelse

Når det gjelder forkynnelsen så er det ikke nok at vi leser en bibelord, og så prate i vei om alt mulig. Men all preken må være skriftforkynnelse. Derfor sa Carl Fr. Wisløff at "prekenens svakeste punkt er at den mangler bibelsk substans. Det er ellers stoff nok i prekenen, men

dette stoff består så altfor ofte av tankespinn og følelsesbølger. Forkynnensens substans skulle ikke være hentet fra oss selv, men fra Skriftens Kristus-vitnesbyrd."

Lykkes vi ikke her, så blir alt mislykket i vårt kristne arbeid. Blir evangeliet fordunklet, forklutret eller skjult i vrang lære eller runde ord, kan ikke mennesker føres til tro. Derfor skal Skriften si oss noe både gjennom lov og evangelium, som må forkynnes klart.

Loven skal ifølge Rom 3,19-20 gjøre at "hver munn skal lukkes og hele verden bli skyldig for Gud. For ved loven kommer erkjennelse av synd." Da tales det ikke bare om enkeltsynder, men loven skal blottlegge selve roten til synden, som er arvesynden.

Så skal evangeliet forkynnes i all sin frihet. Da Jesus døde for alle, ble regnskapet avsluttet for alle. Gjelden er betalt. Det er godt at alt er fullbrakt i Kristus. Hans liv er mitt liv. Derfor står jeg både ren og fullkommen for Gud. (Jfr. Heb 10,14 – Åp 1,5b)

Guds Søn er kommen til os ned
Af høie Himmerige,
Fordi vi ingen Raad os veed
Derop til ham at stige.
Vor Gjerning ei retfærdiggjør,
Men Kristus kommer, lider, dør;
Han har os Himlen vundet.
(Paul Speratus)

Ordet som nådemiddel

"Så kommer da troen av forkynnelsen som en hører, og forkynnelsen som en hører, kommer ved Kristi ord". (Rom 10,17).

"For da verden ikke ved sin visdom kjente Gud i Guds visdom, fant Gud for godt å frelse dem som tror, ved forkynnensens dårskap." (1 Kor 1,21). (Jfr. Heb 4,12; 2 Tim 4,2; 1 Pet 1,23).

Det er bare Ordet som kan skape og opprettholde troen i et menneske. En skulle tro at dette var selvsagt blant troende, men det er det langt fra. En forkynne på 45 minutter blir kjedelig. Vi må ha kortere taler, gjerne 15-20 minutter, mener mange. En ser det også når gjelder gudstjenestene at prekenen blir kortere og kortere, helt ned i 7 minutter. En ønsker større vekt på salmesang, bønn og stillhet. La oss ikke følge disse røster som vil føre oss på andre veier, og på avstand fra Ordet.

Det første og viktigste siktemålet når vi kommer sammen i den kristne forsamlingen, er at troslivet blir styrket. "Jeg ber om at han etter sin herlighets rikdom, ved sin Ånd må gi dere å styrkes med kraft i det indre menneske, at Kristus må bo ved troen i deres hjerter." (Ef 3,16f).

Hvordan styrkes vi med kraft i det indre menneske? Når Jesus bor ved troen i vårt hjerte, da styrkes vi med kraft i det indre menneske. Hvordan skal Jesus få lov til å bo ved troen i deres hjerte? Da sier ordet i Kol 3,16 at vi skal

CD

"Jesus er veien til himmelen" med sang av:
Unge Røster fra Namsos.

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Eller ved å skrive til:
Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116
4311 Hommersåk

”la Kristi ord bo rikelig blant dere, så dere lærer og formaner hverandre i all visdom med salmer og lovsanger og åndelige viser og synger med takknemlighet i deres hjerter for Gud.”

”Det er også helt nødvendig for vårt åndelige og evige vel at vi alltid vokser i nåden og i kunnskapen om Kristus. Derfor må vi aldri forsømme Ordet, så det blir skjøvet til side. Men holde den hellige ilden brennende, og utbre den, ved å lese, tale, synge, lære og formane hverandre ut fra Ordet. Som et barn må ha sin mors melk, slik må også det nye menneske ha sin melk, og det er Kristi ord. En kristen må derfor med daglig flid bruke Bibelen, og der mette sin sjel. Apostelen sier: ”La Kristi ord bo rikelig i dere!” Ikke som en gjest bare være på besøk for en kort tid. Men alltid bo i dere, sier han. Kristi ord skal smelte sammen med vårt innerste menneske, og bestandig bo og herske der.” (Carl O. Rosenius).

”Du skulle kanskje ønske du hadde en huspredikant, som hver dag kunne forkynde Guds ord

til lærdom, til omvendelse og helliggjørelse, og til trøst for alle dine kjære? Vel, det kan du få om du vil. Uten lønn kan du få de største predikanter til å forkynde hver eneste dag i ditt hus! Ja, til og med konger og hellige profeter, som ikke smigrer, og ikke holder noe av sannheten tilbake, men åpent og ærlig taler Guds ord. Og selveste Kristus og hans hellige apostler vil gjerne få tale Guds ord i ditt hus - hvis det er det du lenger etter! Burde du da ikke skamme deg over at du så lenge har foraktet slike tilbud? For disse store predikanter får du jo nettopp høre i Bibelen og i andre bøker med slik forkynnelse” (Luther).

”Mener virkelige noen at vi kan finne bedre midler til å overbevise verden enn Guds dårskap og Guds svakhet? Nei, la oss holde oss til Ordet og forkynde Kristus korsfestet - inntil Han kommer.” (Gunnar Holth).

Feltropet

AV MIA HALLESBY

I en krig mellom sør- og nordstatene i Amerika deltok blant annet en troende lege.

En kveld skulle han ta en ridetur utenfor leiren og spurte i hovedkvarteret etter dagens feltrop. Uten det ville han nemlig ikke slippe forbi noen vaktpost. Han fikk oppgitt at løsningsordet var ”Chicago”.

Da han nærmet seg den første vaktposten, ble han øyeblikkelig ropt an: ”Hvem der?”

Straks svarte han: ”Chicago”.

Vaktposten kjente tilfeldigvis legen og fikk hvisket til ham: ”De har fått oppgitt feil ord. Skynd Dem tilbake og få det ordet som gjelder for i dag. Min plikt er egentlig å skyte Dem”.

Legen red øyeblikkelig tilbake til hovedkvarteret, og fikk der vite at han ved en feiltagelse hadde fått feltropet fra den foregående dag.

Da han kom tilbake til vakten, ble han igjen

stanset ved ropet: ”Hvem der”? Og nå kunne han gi det rette ordet.

For den troende lege ble dette en veldig alvorlig opplevelse, og han begynte en samtale med den unge vaktmannen.

”Unge venn”, sa han. ”De har i dag for andre gang spurt meg om feltropet. Det kommer en dag da vi alle skal stilles fram for Guds domstol. Da gjelder det å kjenne det rette ordet som åpner veien til himmelen. Kjenner De det?”

”Ja, det gjør jeg”, sa den unge soldaten, og ansiktet hans lyste av den tro som fylte hans hjerte.

”Hvordan lyder det”? sa legen beveget og glad over å treffe en som delte hans tro.

”Det lyder slik”, sa soldaten: ”- *Jesu Kristi blod renser oss fra all synd!*”

(Fra ”300 fortellinger” Indremisjonsforlaget 1946) □

Når naturen kommer i ulage

AV RAGNAR ANDERSEN

Når naturen knaker i sammenføyningene, jorda skjelver, fjell revner og vann flommer over og legger i grus, må vi ha flere tanker i hodet samtidig.

Disse naturfenomenene er i seg selv ikke noe nytt. Slik er jorda blitt preget av gjennom tidene. Men når menneskelig går med og bebygde områder blir rasert, minner det oss om at vi lever i en verden som ble disharmonisk på grunn av syndefallet, og som en gang skal gå under. Lidelser og ulykker er ujamnt fordelt i denne verden, men vi må alle bære vår del av den straffen som rammer menneskeslekten gjennom naturen. Jesus har lært oss at vi ikke kan trekke slutning fra det enkelte menneskes mål av lidelse til enkeltmenneskets gudsforhold eller mål av skyld (Joh 9,3; Luk 13,1-5).

En venn av meg sier: Jeg klager av prinsipp ikke på været, for jeg vil ikke komme i konflikt med han som styrer med det.

Vi tror på Gud, ikke på blinde naturkrefter. Det er i dag god latin å hevde at menneskelig virksomhet har innvirkning på været. Global oppvarming fører til økning av ekstremvær, og klimaet er blitt en stor politisk utfordring. Det er sikkert riktig nok og viktig nok, men i bibelsk lys blir det forholdsvis overfladisk.

For det er ingen tvil om at Gud, som vil at alle skal vende om og bli frelst, bruker været, både til velsignelse og til tukt, både til å oppholde livet på jorda og til å kalle mennesker til å vende om. *"Er det vel blant hedningenes falske guder noen som gir regn? Eller er det himmelen som gir regnbyger? Er det ikke du, Herre, vår Gud?"* (Jer 14,22) *"Han har bygd sine høye saler i himmelen og grunnfestet sin hvelving over jorden. Han kaller på havets vann og øser dem ut over jorden; Herren er hans navn."* (Amos 9,6)

Det er en sammenheng mellom været og menneskers holdning til Guds ord. Vi ser det i den gamle pakt med løfte om regn i rette tid (5 Mos

28,12) dersom Israel holder Herrens bud, og med trussel om tørke (v. 22-24) dersom Israel ikke hører på han. Profeten Amos skildrer hvordan Herren tukter med blant annet tørke og grasshoppeplage for at folket skal vende om til han (Amos 4,6ff). Når været kommer i ulage, vitner det om folks synder (Jer 5,24f). Overdreven bruk av fossilt brensel er nok en folkesynd som har direkte innvirkning på klimaet. Men i bibelsk lys er det all grunn til å tro at vantro og mange andre folkesynder har en indirekte virkning fordi det kaller på tukt og straff.

Vi bør antakelig legge merke til når ekstremvær og andre naturkatastrofer inntreffer (selvsagt uten å gå ut fra at de som blir rammet, er mer syndige enn andre). I Sør-Norge har det gjennom tidene vært store oversvømmelser, som også har krevd menneskeliv. Vi kan nevne Storofsen i 1789, Ofsen i 1860 og Vesleofsen i 1995. Svært ekstremt var også uværet på Nordvestlandet nyttår 1992. Mon tro om ikke dette har vært kall fra Gud til folket vårt, kanskje nettopp i tider da mange vendte seg bort fra han? Husker vi tørkesomrene under abortkampen på 1970-tallet? Og i disse dager har det vært flom på Vestlandet som det ikke har vært i manns minne. Også andre steder i verden, som på kontinentet, har regnet strømmet ned, i Bayern er det målt den høyeste vannstanden i Donau på over fem hundre år.

Den 3. juni var det 250 år siden dikteren og biskopen Hans Adolph Brorson gikk bort, sytti år gammel. Det er en foranledning til å minne om hans vekkerrop. I 1740-åra gikk det en voldsom kvegpest år etter år, og Brorson tok det som tukt fra Herren og kall til å vende om. Det kom en salme fra biskopen:

"Hører dog, I kristne Lande!
Mærk engang, du døbte Flok!
Førend Vredens stærke Vande
ikke levner Sten og Stok."

Brorson er ikke i tvil om at Gud må ta tukten ris i bruk fordi folk misbruker evangeliet, som så rikelig er blitt forkynt. Og han ser på tukten som tegn på et ultimatum:

”Store Gud i Himmerige,
nu kan ingen tvivle mer,
men det hele Land maa sige:
Det er Herrens Haand vi ser!
Alle skælv maa derved,
du har ramt det rette Sted,
og kan det os ikke drage,
er vel intet Haab tilbage.”

Prestene må forkynde omvendelse:

”Nu velan, I Herrens Præster,
skal vi være Jordens Salt,
elske vi den Del, vor Mester
blodig dyre har betalt:
Nidkærheds Basune fat,
tordner ind i Verdens Nat”.

Dette var en av tilleggssalmene som kom med i salmesamlingen ”Troens rare Klenodie” (rare = sjeldne eller kostbare).

På samme måte reagerte Brorson på den store naturkatastrofen som rammet Lisboa i 1755. Et jordskjelv Allehelgensdags morgen, som kunne merkes helt oppe i Norge. En voldsom flodbølge. Branner, påsatte eller ikke, fulgte etter skjelvet. Visstnok var der titusenvis av omkomne. Det gjorde et veldig inntrykk i Europa. Noen kunne

reagere med å fjerne seg fra gudstroen. Men alle som skrev dikt i Danmark om katastrofen, tolker den som straff og tuktt og kall til omvendelse. Det gjelder også Brorson, som skrev et langt dikt, ”Lissabons ynkelige undergang ved Jordskiælv den 1. November 1755”. Brått ble byens herlighet forandret til ruin. Gud er langmodig, men når syndens mål er fullt, kommer straffen. Katastrofen må ses som en dom, som skulle føre til at resten av Europa vender seg til Gud. I Norden lyder Guds ord klarere enn i Portugal, og dermed må, hevder Brorson, Nordens folk vente en strengere dom om de vender seg bort fra Gud.

Herren vil ikke at synderen skal dø, men at han skal vende om og leve. Han har tuktet oss mildt i Norge. Tørkesomrene midt på syttitallet er nok for lengst glømt av de fleste. Vi skal ikke overraskes om Herren må stramme til. Og tegn i naturen hører med til de siste tider, før verden blir født på ny. Himmel og jord skal forgå, og en ny himmel og en ny jord bli skapt. Vi må som troende og forkynnere lære av Skriften og av tidligere slekter å se det som skjer i naturen, ikke bare i naturvitenskapens lys, men framfor alt i Bibelens lys. Og våke og be, og vekke og kalle og lokke mennesker rundt oss.

(Aktuell kommentar på For Bibel og Bekjennelses nettside: fbb.nu, med tillatelse fra forfatter) □

Kirkevalget i september 2015

AV OLAV HERMOD KYDLAND

Kirkemøtet i 2014 sa nei med 64 mot 51 stemmer til forslaget om å innføre en kjønnsnøytral ekteskapsideologi i Den norske kirke. Men de som ønsker å omdefinere ekteskapet, har sagt i fra om at de vil mobilisere foran valget i september 2015. De arbeider bevisst for å få valgt inn delegater i Kirkemøtet som ønsker omgjøre vedtaket fra 2014.

Stiftelsen MorFarBarn sammen med ”Levende folkekirke” ønsker også å mobilisere foran Kirkevalget i 2015. Redaksjonen i Bibelsk Tro ønsker å takke dem som leder dette arbeidet og oppfordrer den enkelte til å støtte det. Vi må be og arbeide for at ikke en kjønnsnøytral ekteskapsideologi, som er et opprør mot Den treenige Guds skaperordning, får innpass i Dnk.

Vi vil sitere noe med tilslutning fra MorFarBarns fokusområder og budskap:

1. Ekteskapet

Ekteskapet er ikke en sosial konstruksjon, oppfunnet av mennesker. Ekteskapet er en skaperordning for mann og kvinne, innstiftet av Gud. Relasjonen mellom mor, far og barn er unik.

2. Barnet

Barn har en gudgitt rett til sin egen mor og far. Planlagt farløshet og morløshet er en integrert del av den kjønnsnøytrale ideologien, men kolliderer med Guds skapervilje og barns rettigheter.

3. Samvittighetsfrihet

Vi forsvarer norske borgeres rett til å hevde den tradisjonelle forståelsen av ekteskap og barn uten å møte marginalisering, fordømmelse og yrkesforbud.

Budskapet fra MorFarBarn:

- JA til ekteskapet som Guds skaperordning for mann og kvinne.
- JA til mor-far-barn- relasjonen som den unike grunncellen i alle sivilisasjoner.
- JA til betydningen av kjønns polariteten mellom mann og kvinne – også i familien.
- JA til at barn er en gave, ikke en rettighet eller en handelsvare.
- JA til barns gudgitte rett til sin egen mor og far. Verken mor eller far er overflodig.
- JA til betydningen av biologisk foreldreskap, blodsband, slektskap og arv.
- JA til tydelig barneperspektiv i samfunnets lovgivning og i kirkens teologi.

Biologien, barnet og Bibelen gir samme svar: Ekteskapet er for mann og kvinne, og mor-far-barn-relasjonen står i en særstilling.

(Fra nettsiden: www.MorFarBarn.no Stiftelsen MorFarBarn, Pb 8253, 4676 Kristiansand.) □

Hvordan møter vi ondskapens åndehær?

AV ØIVIND ANDERSEN

”Også eder har han gjort levende, I som var døde ved eders overtredelser og synder, som I fordum vandret i etter denne verdens løp, etter høvdingen over luftens makter, den ånd som nå er virksom i vantroens barn” (Ef 2,1-2).

På hvilken måte møter vi ondskapens åndehær?

Først og fremst møter vi den gjennom den kjensgjerning at alle som ikke er omvendt til Jesus og født på ny, står under denne makts innflytelse!

Guds ord taler om høvdingen over luftens makter. Det er djevelen. Han er virksom gjennom en innflytelse som ikke noe menneske kan unndra seg så lenge det ikke er en kristen: *”Den ånd som nå er virksom i vantroens barn!”*

”Vantroens barn” er et hebraisk uttrykk som

betyr: De vantro, de som ikke tror på Jesus. Det omfatter alle som ikke tror på ham.

”Hele verden ligger i det onde,” sier Guds ord. Ikke noe menneske kan unndra seg den sataniske innflytelse. Den møter oss i alle såkalte retninger, i tidsånden, i moter, i omgangstone og i så meget av samme sort som det er umulig å sette navn på.

Det dreier seg kort sagt nettopp om innflytelse, den onde innpuls, som menneskene ikke skjønner er ond, og som de ikke innser at de er under innflytelse av.

Bare én ting kan redde oss fra den! Det er å komme under en innflytelse som er sterkere enn den som kommer fra Satan og ondskapens åndehær, og som hersker over menneskene.

Denne innflytelse finnes bare i Jesus, hans Hellige Ånd og hans ord.

Guds ord – og det alene – kan bryte ned og fri menneskene ut av den innflytelse de ellers er undergitt, og som fører dem i fortapelsen, hvis ikke Guds ord får gripe dem!

Det farligste et menneske kan gjøre, er derfor å avvise og motstå Guds ord!

(Fra "Ved kilden" 17. oktober. Lunde Forlag, Oslo 1977) □

Antinomisme

AV GUNNAR NILSSON

Antinomisme kommer fra anti-nomos, som betyr mot loven. Det er et meget gammelt fenomen. Det begynte med *"har Gud virkelig sagt"*. Men det er fortsatt et like aktuelt fenomen, og det kommer til å være det til tidens ende. Striden mot antinomismen er som striden mot Amalek. Den skal vare fra slekt til slekt. Striden var heftig på Luthers tid. Han kjempet mot antinomistene som hevdet at vi ikke behøvde eller skulle forkynne loven. Også i dag er antinomistene helt dominerende innen kristenheten og i ulike terapier. Men hvorfor skal vi forkynne loven? Jo, fordi det er slik at om loven ikke forkynnes, så kommer ingen til Kristus, og ingen blir salige.

Antinomisme i den gamle pakt

Vi ser antinomisme i den gamle pakt. De falske profetene har ofte folkets fortrolighet og tillit. Hvorfor? Jo, vi leser i Klagesangene 2,14: *"Dine profeter har skuet tomme og dårlige ting for deg. De åpenbarte ikke din misgjerning for å hindre ditt fangenskap, men de forkynte deg tomme og villedende spådommer"*. *"De åpenbarte ikke din misgjerning."* Det er grunnen til at de hadde folkets tillit og fortrolighet. Men de sanne profetene som åpenbarte folkets misgjerning, de ble drept. De hadde ikke folkets tillit og fortrolighet. For mennesket vil ikke se sin misgjerning. Det vil heller se *"tomme og dårlige ting"*. Men de sanne profetene åpenbarte ikke bare menneskets misgjerning, men også botemiddelet *"Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli*

hvite som snø." Men folket ville ikke, de ville ikke være nådetiggere, slike som bare ville leve av nåden.

Luther og reformasjonen

Vi går til Luther og reformasjonen. Loven er en forutsetning for evangeliet. Luther sier at loven skal tales for at synden skal bli kjent. Og loven skal forkynnes. Legg godt merke til, under trussel om straff og vrede. Loven skal si oss hva vi skal gjøre, og gjør vi ikke det så havner vi i helvetet. Evangeliet skjenker syndenes forlatelse, men der det ikke er noen lov, der finnes det ikke noen synd, og hvor det ingen synd finnes, der behøves intet evangelium, og da har man nulltet ut Kristi kors. Men vi skal være oppmerksomme på at der loven ikke forkynnes, der kan det likevel finnes mye dårlig samvittighet. Det er jo som det ofte sies i dag, at dagens mennesker er så skyldtyngede at vi ikke kan legge mer skyld på dem, men bare forkynne evangeliet. Men den skyld som dagens mennesker kjenner, har ikke noe med Guds lov å gjøre.

Luthers strid mot antinomismen

Mennesket kan ikke gjennom loven tilfredsstillende Gud, for Gud krever hjertets fullkommenhet, og der Guds nåde ikke finnes, der finnes det bare død og straff, og der lovens rettferdighet finnes, der finnes bare Guds forbannelse og vrede. Derfor er lovens oppgave aldri noe annet enn å gjøre lovens dom og vrede levende i menneskets samvittighet. Meningen er å vekke samvittigheten.

Denne lære er enkel, god og logisk. Men fordi antinomismens ånd var virksom på Luthers tid, så ble det strid. Den første antinomistiske striden var med en mann som het Johann Agricola fra Eisleben. Han påstod at man blant de kristne ikke skulle forkynne loven i det hele tatt, men utelukkende evangeliet. Videre mente han at man bare ved evangeliet skulle kalle den ugudelige verden til Gud. Og så skulle man forkynne Kristi lidelse for å kunne oppvekke dem til syndenød for å kunne omvende dem. Og det høres jo bra ut, for Luther har jo sagt at "Gud kaller gjennom evangeliet". Men med det mener Luther hele Guds Ord Og det forstår vi også, siden han ikke godtok Agricolas lære. Han vendte seg med stor kraft mot dette. Han skrev "Wider die Antinomer" i 1539 og framholdt at Agricolas lære var falsk, for den anger over synden som hører boten til, kan ene og alene framkalles ved loven, som derfor alltid må forkynnes.

Denne tankegangen som Agricola gjorde seg til talsmann for, kom senere igjen i Herrnhuttismen og er den allmenne oppfatningen i mange vekkelsesbevegelser i dag.

Den andre antinomistiske kampen var mot en mann som het Amsdorf. Den handlet om lovens tredje bruk. Han hevdet at loven ikke har noen

plass hos det gjenfødte mennesket, fordi det frivillig oppfyller Guds lov. Motstanderne kalte også dette for antinomisme, fordi man oppfattet at Amsdorf var ute etter å svekke lovens kraft og verk i kristenheten. Og motstanderne til Amsdorf hevdet at ettersom mennesket er både synder og rettferdig så måtte det gamle menneske stå under tuktemesteren.

Antinomisme er virkelig utbredt og må bekjempes, for dersom loven ikke forkynnes rett, kommer ingen til himmelen.

Syndens straff – teologisk bekymring

Et stort problem innen dagens kristenhet er den evige straffen. En sa i en anledning: "Min Gud kunne aldri sende noen til helvetet". Nei, naturligvis ikke, for det menneskets gud var bare et fantasifoster og kunne ikke gjøre en flue forred. Slike hypotetiske tanker er ikke Bibelen interessert i. Den taler om en virkelig Gud som er som en brølende løve og ikke som en jamrende kattunge. Han er en Gud som er brennende opptatt av rettferdighet. Hvorfor skulle ikke han kunne ødelegge mennesker i denne verden og så dømme dem til et evig mørke? Jeg tror at antinomistene har avslutningen i tankene, for tar man bort loven, så blir det jo ingen straff.

Vi ønsker å gi deg

åndelig veiledning

- Oppbyggelige stykker
- Bibelstudieserier
- Sjelesorg
- Kristen etikk
- Troforsvar
- Aktuelle spørsmål
- Sang og musikk
- Med mer

Seks nummer i året for kr. 180,- (studenter: 160,-)
Tegn 2015-abonnement nå, og du får GRATIS nr. 5 og 6 for 2014,
samt andaktsboka "I lys av Ordet".

Sendes til:

Bibelsk Tro
Postboks 264
4367 Nærbø

Betales med giroblankett som følger med første tilsendte blad.

Navn: _____

Adr: _____

Kan også bestilles på Internett:
www.bibelsk-tro.no

Det skulle nok overrasket mange profeter om de hadde kunnet høre hvordan dagens prester og predikanter taler om helvetet som et stort teologisk problem. Hvordan kan Gud tillate det? En slik straff skulle vel være en kilde til evig bekymring for Gud, bare tanken skulle ødelegge himmelens salighet. Det er nok en annen sak som bekymrer Gud: Ikke tanken på å straffe synden, men på å tolerere den. Dommen er ikke en mørk hemmelighet som ingen i himmel eller på jord får tale om. Tvert imot, Gud blir forherliget i dommen. Slik innbød jo Amos de hedenske nasjonene til å se på hvordan syndens velstand får sin ende. Men da er det jo også slik at om slike dommer felles i hastig mot eller glede, så ville det stride mot Guds kjærlighet. Men profetene viser igjen og igjen hvordan Guds dommer utsettes av hans store kjærlighet og langmodighet. Gang etter gang kaller han mennesker til å vende om. Han øser ut velsignelser på tross av vår synd og får ikke noen takk. Han kaller oss gjennom sykdom og motgang og ulykker, men ser ingen omvendelse. Han sender forkynnere, men man forkaster deres ord. Til sist sender han sin eneste sønn som en siste utvei. *"De vil nok vise aktelse for min sønn!"*. Men menneskene spikret ham på et kors, men til også da ba han *"Far, forlat dem, for de vet ikke hva de gjør"*.

Er en slik Gud et hevnlysten udyr? Nei, han har tålmodighet og stor kjærlighet. Han vil ikke at noen skal gå bort, men få tid til å omvende seg. Det er vi som er hjerteløse. Vi bryr oss ikke om den smerte vi påfører Gud med vår synd. Vi kan se på Kristi kors der han gir sitt liv for oss og likevel vende ryggen til ham og gå vår egen vei.

Når Gud sender mennesker til helvetet, så fortjener de det. Hvert steg de har tatt har med hensikt gått bort fra Gud i retning mot helvetet, og holder vi tilstrekkelig lenge fast på at vi ikke vil tilhøre Gud, så lar han oss få det som vi vil for evig.

Noen krokveier i vår tid

I vår tid hører vi så ofte at det er Den hellige Ånd som skal vise mennesket synden i dets liv. Vi skal bare trøste og tale evangeliet. Det er også en form for antinomisme. Det ville jo ha vært veldig behagelig for oss om det var slik. Vi skulle som de falske profetene nyte godt av folkets tillit og fortrolighet. Hva kommer nå dette av? Visst er det slik at Gud åpenbarer for oss synd i vårt liv uten at andre påpeker det. Og så tenker noen at det er slik det skal være, at det er nok. Andre har kanskje festet seg ved Jesu ord: *"Og når han (Den hellige Ånd) kommer, skal han overbevise verden om synd og om rett-*

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokkrossen 3
4346 Hafrsfjord

Kontonummer: 3201.59.73713

ferdighet og om dom.” Jo, Den hellige Ånd gjør dette, spesielt gjennom dem som har fått Den hellige Ånd. Det er slik det går til og alltid har gjort det.

Men loven kan også feilaktig brukes som rettesnor for den døde tros dyd. Og da blir den egenrettferdige ennå mer egenrettferdig. Dette hører vi så mange ganger i dag: Om vi bare kunne elske hverandre litt mer. Da bruker man loven på feil måte, og det er også en form for antinomisme.

En annen form for antinomisme er når man ikke forkynner mer lov enn vi kan oppfylle.

Noe om norsk vekkelseshistorie

Jeg kan ta et eksempel fra norsk kirkehistorie hvor Ole Hallesby sier:

”Vekkelsen i Norge synes å sammenfalle i to perioder, og det er den ulike arten av vekkel-sestaler som karakteriserer disse to periodene. Den første perioden varer fra Hauge til den johnssonske vekkelsen. Det var en mektig åndsfullt tale av loven som satte sitt preg på vekkelsen. Den gikk ubarmhjertig til angrep på samvittigheten og førte sjelen inn i en nød og fortvilelse som vi i våre dager sjelden treffer på. Derfor trengte man ikke heller på den tiden så mange ytre midler for å få tak på de vakte. De kom selv, drevet av sin indre fortvilelse og sluttet seg til de troende.

I denne perioden forkyntes lov og evangelium, synd og nåde. Men det var slik at man klarte bedre å forkynne loven enn evangeliet og at man vakte flere enn man kunne føre fram til nådens fulle lys.

Så på 1870-tallet kom forandringen som hovedsakelig var framkalt av Rosenius. Hans klare forkynnelse av den uforskyldte nåden løste trellene fra lovtrelldommen. Hadde forkynnelsen før forkynt loven klarere enn evangeliet, så taler man nå i stedet mer om nåden enn om synden. Ja, loven kunne det dypest sett ikke bli tale om, for de fleste mente at det var et frafall fra evangeliet å forkynne loven. Til å begynne med merktes ikke denne forkynnens ensidighet. Gjennom de tidligere vekkelsene

hadde samvittighetene blitt bundet, nå løstes de av det frie evangeliet, og det slektsledd av troende som oppstod gjennom berøring av disse to perioders vekkelse var særskilt rik på kristne personligheter som gjennom sin selvstendighet og åndskraft satte dype spor i Norges kristenliv.

Men ettersom den unge slekten vokste fram uten å få samvittighetslivet dømt og preget av den gamle, myndige vekkelsesforkynnelsen, kom den nye, friere vekkelsesforkynnelsen i store vanskeligheter. Å trøste dem som den eldre vekkelsesforkynnelsen hadde gjort fortvilet, det kunne man utmerket. Men nå skulle man selv vekke de sovende, skremme de trygge og gjøre de likegyldige fortvilet. Det hadde man få eller ingen betingelser for. Den talte jo som om huset alltid var fullt av nådehungrige mennesker. Hva gagnet det å øse den frie nåden og de herligste løfter over disse ubotferdige mennesker. De hadde ikke nytte av noe av dette, og det stadige omkvedet ”kom som du er” virket moralsk forvirrende når disse menneskene ikke først ved hjelp av forkynnelsen hadde fått se hvordan de var. Derfor fikk man på noen plasser se at denne vekkelsesforkynnelsen førte til at man trodde at man var frelst gjennom å tro på løftene, det vil si gjennom å holde dem for sanne til tross for at man fremdeles levde i åpenbare synder uten å forsøke å komme ut av disse. Og for å overvinne det ubotferdige menneskets likegyldighet for den frie nåden, grep man instinktivt til den religiøse følelsen, man brukte rørende fortellinger og man forsøkte å sveise sammen troen på den frie nåden. Men denne sveisen gikk naturligvis opp ved første påkjønning. Og følgen av denne forkynnelsen var dessverre store vekkelse, men få omvendelser, mange ”fracfall” som man feilaktig uttrykte det. Det rørende i Kristi kjærlighet og offervilje tiltaler rent estetisk det naturlige mennesket, og derfor kan det begeistres av Kristus, ja, begynne å søke ham både i bønn og bibellesning og naturligvis høre om ham i taler. Og det naturlige mennesket vil gjerne tro at dette er kristendom.” (Så langt Ole Hallesby.)

Hvem ser – hvem våger

Som sagt så er vi nåtidsmennesker så skyldbetyngede. Vi opplever at vi bare behøver å trøstes, og så tenker vi kun ut ifra vår horisont. Men det er ikke Guds horisont. Siden kan man naturligvis tale Guds lov både på viselig måte og på mindre viselig måte. Men vi skal ha i mente at det oppfattes nok aldri som viselig av majoriteten. Det har det aldri blitt. Dette kan være en tung oppgave. Vi vet hvordan Guds sanne profeter klager over tyngden av sin byrde – stadig bare å måtte tale om synd og åpenbare misgjerninger, og så bare få hån og forakt til gjengjeld. Det er jo synd på skyld-

tyngede mennesker, og så slår vi av litt. Deres skyld er jo allerede så stor, og de orker knapt å leve. Vi kan jo bare rispe litt med sannhetens sverd, og så har vi jo likevel gjort mer enn de fleste. Men det står *”Forbannet være den som holder sitt sverd fra blod!”* Svensk: *”Ve den som inte blodar ner hela sverdet”*. Ve den som skåner ”gamle adam” på en slik måte at man bare risper litt i ham, men ikke dreper ham. For mister vi ikke vårt liv, alt vårt eget, så får vi jo heller ikke noe nytt liv ovenfra. Men her er det behov for mot! Hvem våger i dag?

(Oversatt fra svensk) □

Misjon - Økumenikk og Den norske kyrkja

AV JOHANNES KLEPPA

Det er ein del ting som skjer i norsk kristenliv som eg ikkje forstår. Ting som for meg synest å vera på kollisjonskurs, verkar å gå parallelt. Konferansen Agenda Ut i Stavanger sist helg har aktualisert noko av dette. Det var ein breidt opplagt misjonskonferanse.

Landet vårt har ei rik misjonshistorie knytt til frie kristne organisasjonar og ulike frikyrkjer. Det har vore ein del av tenkinga og praksisen at Dnk ikkje skulle ha nokon organisatorisk plass i misjonsarbeidet, fordi det dreidde seg om ei folkekyrkje med varierende og flytande teologi og forkynning. Ein ville sikra at misjonsforkynninga og misjonsoppdraget vart utført på trygg bibeltru basis, og at misjonen vart dei brennande hjarto si sak.

Underleg nok er det slik at etter kvart som Dnk har vorte meir liberalteologisk og bibelkritikken har fått større rom, har Dnk vorte stadig meir inkludert i misjonstenkinga. Ei kyrkje som forsvarer homoseksuelt samliv har brått fått ein posisjon i høve til dei frie organisasjonane og frikyrkjene som ho aldri før har hatt, og talspersonar for dei kyrkjelege råda er sentrale aktørar i ulike misjonsarrangement.

Tilsvarende er det i høve til Kirkenes Verdensråd, sjølv om det derifrå ikkje kjem positive impulsar som ein ikkje kan henta frå Lausanne-rørsla eller andre tydelege evangeliske samanhengar. Kven kan forklara meg denne utviklinga, og forsvara henne ut frå bibeltrue misjonspremissar?

Under Agenda Ut sa generalsekretæren i Mellomkirkelig råd (MKR), Berit Hagen Agøy, ein del om krossens plass i forkynninga og om forkynninga i folkekyrkja, som både overraska og gledde fleire kristenleiarar – sjølv om det ho sa burde vera heilt sjølv sagt å seia for ein kyrkjeleiar. Det er jo fint at det sjølv sagde kan gleda, men det er samstundes til ettertanke!

Det som eg ikkje forstår med tanke på MKR-generalens utsegner, er korleis desse kan gå saman med at den kyrkja ho representerer, aksepterer homofilt samliv, altså at slikt samliv ikkje er synd, og at Dnk står på terskelen til å legitimera dette som ekteskap og alt velsignar det. Korleis er dette mogleg å sameina med ei tydeleg evangelisk-luthersk forstått forkynning av krossen, altså ei forkynning av lov og evangelium? Er det nokon som kan forklara meg det?

Det er stort fokus på økumenikk, og det forklarer også noko av grunnen til breidda bak ulike misjonskonferansar, der Dnk får sin plass med all sin ubibelske teologi. Det vert også sagt at økumenikk er like viktig som misjon. Det forstår eg heller ikkje. Det er å samanlikna stor-

leikar som ikkje kan samanliknast, og det kjem ikkje til rette med at det viktigaste av alt er at folk vert frelste. Kven kan forklara meg denne samanlikninga?

(Innspel i Dagen 13.11.2014, med tillatelse fra forfatter) □

Falske profeter

AV DAG RISDAL

En falsk profet (forkynner) er altså en som gir seg ut for å tale Guds ord, uten å gjøre det. Det kan høres ut som Guds ord, men det er kun forførende mennesketanker! Et uhyggelig eksempel ser vi i 2 Pet 2,1f. *“Men det stod også fram falske profeter i folket. Slik skal det også blant dere komme falske lærere, slike som lurer inn vranglære som fører til fortapelse. De fornekter den Herre som kjøpte dem, og fører over seg selv en brå fortapelse. Mange vil komme til å følge dem på deres skamløse ferd, og for deres skyld skal sannhetens vei bli spottet”* (2 Pet 2,1-2).

Når Skriften taler om falske profeter, er det alt sammen mennesker som bærer *“fremmed ild”* inn for Herrens åsyn (3 Mos 10,1-2). Med andre ord er det å forholde seg til Herren på en annen måte enn den som er foreskrevet i Bibelen.

De falske profeter har til alle tider forkynt det som folk gerne vil høre og har unnlatt å forkynne det som folk ikke ønsket å høre. En slik forkynnelse fører oss bort fra *“ordet om korset”*. Jesus advarer oss mot slik forkynnelse: *“Vokt dere for de falske profeter! De kommer til dere i fåreham, men innvendig er de glupske ulver”* (Matt 7,15).

Typisk for den falske forkynnelse er at den er overfladisk og tar ikke hensyn til at Gud er en hellig Gud, som ikke tåler synd! De falske profeter (forkynnere) taler ikke om at folket må vende om til Jesus - for ellers vil de gå evig fortapt!

Profeten Jeremia har fått dette klart fram: *“For alle sammen, både små og store, søker*

urettferdig vinning. Både profet og prest farer med svik. De leger mitt folks skade på lettferdig vis, idet de sier: Fred! Fred! Og det er ingen fred” (Jer 6,13-14).

I denne sammenheng har Søren Kierkegaard uttalt: *“Det blir ikke et riktig ja til sannheten - om det ikke også samtidig blir et nei til løgnen. “ Det falske vil alltid avsløres i møtet med sannheten i Bibelen.*

Å ta dette oppgjøret med falske profeter eller liberale teologer har til alle tider medført smerte. Det er noe av lidelsen ved å være en sannhetens herold i løgnens verden. Men det har til alle tider vært noen som hørte - det har alltid vært en liten flokk som tok Ordet til seg. Forkynn Guds ord for den rest som skal berges for himmelen!

(Fra ”Åndskampen i himmelrommet”, Antikkforlaget 2001.) □

NB!

Husk å melde adresseforandring når du flytter!

(Også om du bare bytter gatenavn eller gatenummer.)

Husk å oppgi fullstendig adresse!

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Hans Erik Nissen

Født 1938 i København. Cand. theol. ved København Universitet 1965. Sogneprest i København fra 1966. Forstander ved Luthersk Misjonsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970 til 2003. Har skrevet flere bøker og artikler. Nå valgmenighetsprest for Nordsjælland valgmenighet i Melby.

Sven Foldøen (1878-1953)

Forkynner i Stavanger krets av NLM i 50 år. Han ble kalt "Ryfylkebispen".

Arne Helge Teigen

Født 1957 i Tvedestrand. Cand. theol. MF 1984. Misjonær i Peru 1985-89 og 1993-95. Dr. theol. MF 2006. Fra 2006 førsteamanuensis ved Fjellhaug Internasjonale Høgskole

Mia Hallesby (1882-1961)

Gift med professor Ole Hallesby

Ragnar Andersen

Født 1947 i Arendal. Cand. theol. 1970 fra MF. Bibelskolelærer 1972-77. Sogneprest i Dnk. Ph. D. i teologi 2011. Nå prest i DELK.

Øivind Andersen (1905-1994)

Cand. theol. 1931. Lærer og rektor ved Fjellhaug skoler i ca 45 år.

Gunnar Nilsson

Født 1949 i Nybro, Sverige. Bonde. Forkynner i forskjellige sammenhenger siden 1986. Forstander i Sydöstra Smålands Lutherska Församling.

Johannes Kleppa

Født 1952 i Hjelmeland. Mellomfag i kristendom. Arbeidet i Santalmisjonen, Indremisjonsforbundet og Dagen. Vært med i diverse styrer og råd. Skrevet diverse bøker, særlig om indremisjonshistorie. Er for tiden frilanser i kristent arbeid med skriving, forkynnelse og undervisning. Underviser i år en del på Fjellheim Bibelskole, Tromsø.

Dag Risdal (1934-2007)

Født 1934 i Støren. Cand. real. Studiesekretær i Indremisjonsselskapet. Bibelskolelærer på Fjellhaug 1969-76. Forkynner i NLM fra 1989 til han ble pensjonist.

Tidligere nummer av Bibelsk Tro

Vi har liggende en del tidligere nummer av **Bibelsk Tro** fra 1992 til og med nr 5/2014. Dersom noen vil kjøpe enkle nummer eller hele årganger, så kan de få det for kr 30 pr årgang + porto. Vi tar forbehold om at enkelte nummer muligens ikke er på lageret.

Sett opp de nummer og/eller årganger du ønsker, og skriv til:

Bibelsk Tro
Postboks 264
4367 Nærbø

eller
olav.kydland@lyse.net

M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte
Onsdag	04. feb.	19.30	Bibelgruppe. Romerbrevet
Søndag	15. feb.	11.00	Bernhard Sunde
Søndag	22. feb.	11.00	Oddvar Dahl
Lørdag	28. feb.	19.00	Steinar Handeland
Søndag	01. mars	11.00	Steinar Handeland
Onsdag	04. mars	19.30	Bibelgruppe. Romerbrevet
Lørdag	07. mars	19.00	Steinar Handeland
Søndag	08. mars	11.00	Steinar Handeland
Søndag	15. mars	11.00	DELK. Ottar Endresen
Lørdag	21. mars	19.30	Dagfinn Natland. Sang: Torvald Kjetilstad
Søndag	22. mars	11.00	Dagfinn Natland. Sang: Torvald Kjetilstad
Søndag	29. mars	11.00	Otto Jakobsen. Nattverd.

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

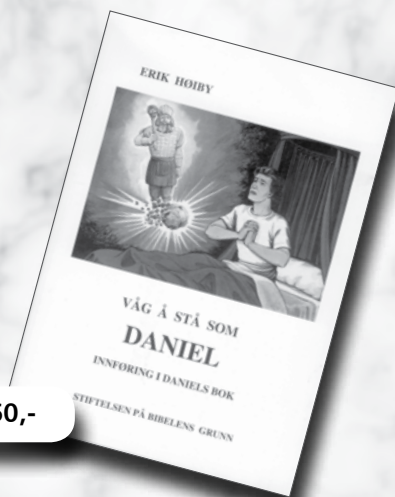
Mot kveld

Undertittel: "Guds plan skal bli fullført".
Bok av Kristian Fagerli.

Kr 150,-

Våg å stå som Daniel

Innføring i Daniels bok.
Bok av Erik Høyby.

Kr 160,-

Himmelen er vårt hjem

CD med sang av Namdal Mannskor.
Utgitt på Basunen forlag.

Kr 180,-

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstokka@frisurf.no

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Artikler, taler, litteratur og musikk

Ingen bønn er bedt forgjeves

Av Trygve Bjerkrheim Melodi: Overmåte full av nåde
(Fra "Landet og lyset 1" av Trygve Bjerkrheim, Lunde Forlag 2001)

1. Ingen bønn er bedt forgjeves
når i Jesu navn du ber.
Han som skuer ned på jorden
hertets trang og lengsel ser.
Hver en gang i bønn du banker,
springer opp en lukket dør, -
selv om du på svar må vente.
Herren ennå under gjør.

2. Be, så skal I få! Sa Jesus.
Gud er rik, hans miskunn stor.
Uten å bebreide gir han,
gjerne og med milde ord.
Be om vern, og be om visdom,
langt mer verd enn jordens gull!
Be om mer av åndens frukter,
kjærligheten underfull.

3. Mer enn alt vi her kan fatte, -
langt utover vår forstand, -
når med bønnens hånd vi banker,
Herren gjøre vil og kan.
Å, så bruk den gyldne nøkkel,
be, og bli så ikke trett!
Sine barn han vil miskunne,
hjelp dem til deres rett.

4. Livets småting, og de store, -
bring det fram for han i bønn!
Dine lønndomsfulle lengsler,
nevn dem alle for Guds Sønn
han vet best hva barnet gagnar,
gir deg det du trenger til.
Kraft til livets bratte bakker
han så gjerne gi deg vil.

